
PRAWO O BRONI
AMUNICJI
I MATERIAŁACH
WYBUCHOWYCH
Rozporządzenie Prez. Rzplitej
Rozporządzenia wykonawcze
Okólniki
Skorowidz alfabetyczny
Opracował
Mgr JÓZEF SOBOLEWSKI
Referendarz w Starostwie Powiatowym Gródeckim
1938
BIBLIOTEKA WYDAWNICTW
PRAWNICZYCH

PRAWO O BRONI

AMUNICJI I MATERIAŁACH WYBUCHOWYCH

Rozporządzenie Prez. Rzplitej
Rozporządzenia wykonawcze
Okólniki
Skorowidz alfabetyczny

Opracował
Mgr JÓZEF SOBOLEWSKI
Referendarz w Starostwie Powiatowym Gródeckim

1938

BIBLIOTEKA WYDAWNICTW PRAWNICZYCH

20.-

PRAWO O BRONI, AMUNICJI I MATERIAŁACH WYBUCHOWYCH

Tekst rozporządzenia Prez. R. P. o broni, amunicji i materiałach wybuchowch, rozporządzeń wykonawczych, okólników Min. Spr. Wewn., orzeczenia N. T. A. oraz objaśnienia.

OPRACOWAŁ:
Mgr JÓZEF SOBOLEWSKI
Referendarz w Starostwie Powiatowym Gródeckim

LWÓW — 1938
BIBLIOTEKA WYDAWNICTW PRAWNICZYCH

34

10766/1

WYDANO Z DUBLETÓW
Biblioteki Narodowej

№ 00253

SKŁAD GŁÓWNY:
KSIĘGARNIA „EWER“ LWÓW, BRAJEROWSKA 3

Czcionkami Lwow. Drukarni Nowoczesnej, Pasaż Mikolascha

Niniejsze wydawnictwo „Prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych" zawiera:

tekst Rozp. Prez. R. P. z dnia 27/X. 1932 prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94/807) zasadnicze w brzmieniu znowelizowanym,

teksty wydanych dotąd rozporządzeń wykonawczych do przepisów wymienionych wyżej,

treść okólników Min. Spr. Wewn. zawierających rozwinięcie i interpretację przepisów zasadniczych i rozp. wykonawczych wymienionych powyżej, tudzież orzeczenia N. T. A. w tej sprawie,

nieuchylone (aktualne) okólniki Min. Spr. Wewn. wydane przed 1/I. 1933 tj. przed wejściem w życie Rozporządzenia Prez. R. P. z dnia 27/X 1932 (Dz. U. R. P. Nr 94/807); spośród nieuchylonych okólników dawniejszych zostały tu wzięte pod uwagę tylko te okólniki, które dotyczą spraw nieuregulowanych wyraźnie nowymi przepisami i mają swoją wartość praktyczną,

objaśnienia.

Ujęty w ten sposób ogół norm prawnych, odnoszących się do broni, amunicji i materiałów wybuchowych, podzielony został na 3 części w kolejności chronologicznej, z których:

CZĘŚĆ I zawiera teksty Rozp. Prez. R. P. z 27/X. 1932 prawo o broni, amunicji i materiałach

wybuchowych (zasadnicze) oraz ministerialne rozporządzenia wykonawcze.

CZĘŚĆ II zawiera okólniki Min. Spr. Wewn. wydane do powyższych przepisów w czasie od 1/I. 1933 do 1/VI. 1938 (zamieszczone w Dzienniku Urz. Min. Spr. Wewn.).

CZĘŚĆ III zawiera nieuchylone (aktualne) okólniki i pisma okólne Min. Spr. Wewn. wydane przed dniem 1. I. 1933 tj. przed wejściem w życie nowych przepisów o broni, amunicji i materiałach wybuchowych.

Przy ustalaniu materiału do części III niniejszego opracowania wykorzystano wydawnictwo Min. Spr. Wewn. pt. „Zbiór zarządzeń Min. Spr. Wewn" (1918—1930) Cz. I.

Gródek Jagiell. w czerwcu 1938 r.

CZĘŚĆ I

CZĘŚĆ I.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27. X. 1932

prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94/807)

w brzmieniu znowelizowanym częściowo (odnośnie art. 5 ust. 3, art. 21 ust. 3 i art. 23 ust. 2) art. 10 Rozp. Prez. R. P. z dnia 28/XII. 1934 o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach adm. państw. (Dz. U. R. P. Nr 110/976).

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

I. Postanowienia wstępne.

ART. 1. (1) Bronią w rozumieniu niniejszego prawa jest każde narzędzie, przeznaczone do zadawania bezpośrednio lub pośrednio urazów cielesnych.

(2) Amunicją są gotowe naboje i pociski do broni palnej oraz pociski wybuchowe wszelkiego rodzaju.

(3) Gotowe lub obrobione istotne części broni lub amunicji uważane są za broń lub amunicję. Rozporządzenie wykonawcze określa, co za takie istotne części uważać należy.

(4) Materiałami wybuchowymi są ciała w stanie stałym, ciekłym lub lotnym, które pod działaniem podniet fizycznych (mechanicznych) lub chemicznych rozwijają siłę niszczycielską.

(5) Ministrowie Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu władni są w drodze rozporządzenia rozciągnąć przepisy niniejszego prawa w całości lub części na przedmioty i narzędzia oraz na istotne części składowe materiałów wybuchowych, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu publicznemu.

ART. 2. (1) Za broń typu wojskowego uważa się broń używaną, lub nadającą się do używania przez wojsko dla celów służbowych.

(2) Wykaz broni typu wojskowego zawiera rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

ART. 3. Przepisy niniejszego prawa nie mają zastosowania do broni białej, jednak Ministrowie Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu mogą w drodze rozporządzenia rozciągać te przepisy w całości lub części na poszczególne rodzaje broni białej.

Vide rozp. ministerialne z dnia 27/I. 1936 r. o broni białej i ograniczeniach handlu bronią (str. 51).

II. Handel bronią i amunicją.

ART. 4. (1) Bronią i amunicją wolno zawodowo handlować tylko na zasadzie pozwolenia władzy.

(2) Przedsiębiorstwa wytwórcze mogą sprzedawać wytwarzaną przez siebie broń lub amunicję bez pozwolenia:

a) osobom, posiadającym pozwolenie na handel bronią i amunicją (ust. 1), oraz
b) na zamówienie — osobom uprawnionym do nabywania broni lub amunicji zgodnie z przepisami niniejszego prawa.

ART. 5. (1) Pozwolenie art. 4 ust. 1 może być wydane tylko osobie:

a) posiadającej obywatelstwo polskie,
b) nie karanej sądownie za zbrodnię oraz występki z chęci zysku,

c) posiadającej zdolność do działań prawnych,
d) posiadającej odpowiednią umiejętność zawodową,
e) nie trudniącej się przemysłem okrężnym,
f) nie wzbudzającej obaw, że wydanego pozwolenia użyje w celach szkodliwych dla interesów Państwa lub bezpieczeństwa publicznego.

(2) Osobom prawnym pozwolenie może być wydane tylko pod warunkiem ustanowienia odpowiedzialnych zastępców, czyniących zadość wszystkim wymogom, określonym w ust. 1.

(3) W wyjątkowych przypadkach pozwolenie może być wydane osobie, nieodpowiadającej warunkowi określonemu w ust. (1) pkt. a).

ART. 6. Pozwolenie wydaje wojewódzka władza administracji ogólnej.

Vide pismo okólne M. S. Wewn. z dnia 7 XII. 1934 Nr AP. 38.117 w sprawie pozwoleń na handel bronią str. 93.

ART. 7. Pozwolenie na handel bronią może równocześnie upoważniać:

a) do handlu amunicją do tej broni,
b) do nabijania nabojów do broni palnej myśliwskiej,
c) do przechowywania i sprzedaży prochu strzelniczego do użytku osobistego.

ART. 8. (1) Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, oraz Przemysłu i Handlu określa formę pozwoleń, warunki, pod którymi pozwolenia będą mogły być udzielane, prawa i obowiązki osób, które je otrzymają, oraz sposób prowadzenia przedsiębiorstwa.

(2) Władza, wydająca pozwolenie, może je uzależnić ponadto od specjalnych warunków, jeśli stosunki miejscowe lub rodzaj przedsiębiorstwa tego wymagają. W szczególności władza może określić, które osoby zatrudnione w przedsiębiorstwie i na jakich stanowiskach, winny odpowiadać warunkom art. 5 ust. 1 i być zatrudnione tylko za zgodą władzy.

Odnośne rozporządzenie dotąd nie zostało wydane.

ART. 9. Władza, która pozwolenie wydała, winna je cofnąć jeśli wyjdą na jaw okoliczności (art. 5 ust. 1 pkt. a) — e), istniejące już przed wydaniem pozwolenia lub powstałe po jego wydaniu, któreby uzasadniały odmowę wydania pozwolenia.

ART. 10. (1) Władza, która pozwolenie wydała, może cofnąć pozwolenie w każdym czasie, jeżeli uzna, że dalsze prowadzenie przedsiębiorstwa mogłoby zagrażać interesowi Państwa lub bezpieczeństwu publicznemu.

(2) W razie cofnięcia pozwolenia w myśl

ust. 1 władza wyznaczy odpowiedni termin dla zlikwidowania przedsiębiorstwa. Termin ten nie będzie krótszy od 6 miesięcy, jednakże w wyjątkowych przypadkach władza może oznaczyć termin krótszy, jeśli interes Państwa lub bezpieczeństwo publiczne tego wymaga.

(3) W razie, gdy zwłoka grozi niebezpieczeństwem, decyzja o cofnięciu pozwolenia może podlegać natychmiastowemu wykonaniu. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje w takim przypadku wykonania decyzji.

(4) Władza może jednocześnie z cofnięciem pozwolenia lub później wyznaczyć osobę, pod której nadzorem likwidacja będzie przeprowadzona, oraz określić w tym przypadku sposób tej likwidacji.

(5) Władza, która pozwolenie wydała, władna jest również, jeśli uzna, że interes Państwa lub bezpieczeństwo publiczne tego wymagają, wstrzymać na czas określony wykonywanie wszystkich lub niektórych czynności, wchodzących w zakres działania przedsiębiorstwa, jak również może zarządzić zabezpieczenie znajdującej się w dyspozycji przedsiębiorstwa broni, amunicji, prochu strzelniczego oraz ich części w sposób zapewniający bezpieczeństwo i chroniący te przedmioty przed zniszczeniem. Postanowienie ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie w tym przypadku.

(6) Postanowienia ust. 2 i 4 mają także zastosowanie w razie cofnięcia pozwolenia na podstawie art. 9.

Vide okólnik M. S. Wewn. Nr 38/67 z dn. 26/X. 1933 w sprawie broni w wystawach sklepowych str. 76 oraz rozp. wojewody lwowskiego z 20/XI. 1933 o zabezpieczeniu broni i amunicji w przedsiębiorstwach handlu bronią i amunicją str. 78.

ART. 11. (1) Handel bronią jest niedozwolony:

a) w drodze przemysłu okrężnego,

b) na targach gminnych, małych i wielkich.

(2) Na wystawach i na targach gospodarczych wolno sprzedawać broń tylko na podstawie specjalnego pozwolenia władzy.

(3) Postanowienia ust. 1 i 2 dotyczą również handlu amunicją i prochem strzelniczym, o których mowa w art. 7.

(4) Właściwa do wydawania pozwoleń w myśl ust. 2 jest wojewódzka władza administracji ogólnej.

ART. 12. (1) Broń, amunicję i proch strzelniczy (art. 7) sprzedawać wolno tylko osobom uprawnionym do ich nabywania, zgodnie z przepisami niniejszego prawa.

(2) Postanowienie ust. 1 nie dotyczy obrotu bronią z za granicą.

III. Ograniczenia handlu bronią i amunicją.

ART. 13. Ministrowie Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu mogą w drodze rozporządzenia:

a) zakazywać handlu poszczególnymi rodzajami broni i amunicji,

b) wprowadzać ograniczenia lub specjalne warunki przy handlu poszczególnymi rodzajami broni i amunicji.

Vide wyjaśnienie do art. 3.

IV. Kontrola handlu bronią i amunicją oraz nadzór władz nad tym handlem.

ART. 14. (1) Wolno puszczać w obieg tylko taką broń, która zaopatrzona jest w firmę lub w znak towarowy wytwórcy lub handlującego, w numer bieżący broni, oraz — o ile chodzi o broń palną — w znaki próbne co do jej wytrzymałości i bezpieczeństwa w użyciu.

(2) Postanowienia ust. 1 dotyczą również broni przerabianej.

(3) Postanowienia ust. 1 i 2 mogą mieć zastosowanie również do amunicji, o ile chodzi o zaopatrywanie jej w firmę lub znak towarowy, oraz w znaki rozpoznawcze, dotyczące jej właściwości balistycznych.

(4) Rozporządzenie Ministrów Spraw We-

wnętrznych, Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu ustala termin wejścia w życie postanowień ust. 1—3, zakres zastosowania pkt. 3 w całości lub w części, określa sposób i postępowanie przy znakowaniu i dokonywaniu prób broni, względnie znakowaniu amunicji oraz określa zakłady, w których próby broni palnej będą mogły być przeprowadzane i sposób ich przeprowadzania. Rozporządzenie to ustala również warunki, jakim odpowiadać winna pod względem znakowania i wypróbowania — broń i amunicja, sprowadzane z zagranicy.

ART. 15. (1) Przedsiębiorstwa handlu bronią (art. 4 ust. 1) podlegają nadzorowi władz.

(2) Nadzór nad tymi przedsiębiorstwami sprawują władze administracji ogólnej, oraz — o ile chodzi o przedsiębiorstwa handlujące bronią lub amunicją typu wojskowego — także władze wojskowe.

ART. 16. (1) Osoby, prowadzące przedsiębiorstwa handlu bronią (art. 4 ust. 1), obowiązane są prowadzić ścisłą ewidencję broni i przedstawiać w terminach, przez władze określonych, jak również na każde jej żądanie, wyciągi i sprawozdania z tej ewidencji.

(2) Osoby te winny ponadto posiadać na znajdującą się u nich broń dowody jej pochodzenia.

(3) Postanowienia ust. 1) i 2) dotyczą również amunicji i prochu strzelniczego.

ART. 17. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu określa sposób prowadzenia ewidencji broni, amunicji i prochu strzelniczego, wzory rejestrów i ksiąg oraz dowodów pochodzenia broni, amunicji i prochu strzelniczego, sposób ich przechowywania i użytkowania oraz zakres i sposób przeprowadzania nadzoru władz.

V. Nabywanie, posiadanie i noszenie broni i amunicji w celach osobistych oraz pozbywanie takiej broni i amunicji.

ART. 18. (1) Broń można nabywać, posiadać lub nosić w celach osobistych tylko na zasadzie pozwolenia władzy.

(2) Minister Spraw Wewnętrznych władny jest określać, które rodzaje broni będą mogły być nabywane, posiadane lub noszone bez pozwolenia, o którym mowa w ust. 1.

1) W myśl art. 18 ust. 1, art. 19 ust. 1 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27/X. 1932 (Dz. U. R. P. Nr 94/807) nabywanie, posiadanie lub noszenie broni w celach osobistych jest uprawnieniem specjalnym, udzielonym indywidualnie poszczególnym osobom według swobodnego uznania władzy administracyjnej.

2) Powołanie się w decyzji, odmawiającej wydania pozwolenia na nabycie, posiadanie lub noszenie broni w celach osobistych jedynie na odpowiednie przepisy prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27/X. 1932 (Dz. U. R. P. Nr 94/807), bez podania motywów odmowy, nie stanowią wadliwości w myśl art. 75 ust. 3 rozp. Prez. R. P. z dnia 22/III. 1928, poz. 341 Dz. U. (Teza) — Wyrok N. T. A. z dnia 18/VI 1935 L. rej. 7541/35.

Wykonawcze rozp. M. S. Wewn. z dnia 23/III. 1933 o pozwoleniach na broń do użytku osobistego oraz o nabywaniu i pozbywaniu się tej broni (Dz. U. R. P. Nr 22/179) umieszczono na str. 39 i nast.

ART. 19. (1) Pozwolenia (art. 18 ust. 1) wydają powiatowe władze administracji ogólnej według swobodnego uznania osobom nie wzbudzającym żadnych obaw, że użyją broni w celach sprzecznych z interesem Państwa albo bezpieczeństwem, spokojem lub porządkiem publicznym.

(2) Pozwolenie na posiadanie lub na posiadanie i noszenie broni typu wojskowego może być wydane tylko za uprzednią zgodą właściwej władzy wojskowej.

(3) Żołnierzom w służbie czynnej, w stanie nieczynnym i w stanie spoczynku, oraz oficerom kontraktowym i oficerom czasu wojny pozwolenia na krótką broń palną i broń myśliwską wydają właściwe władze wojskowe.

Vide objaśnienie do art. 18 ust. 1.

ART. 20. (1) Pozwolenie nie może być wydane:

a) osobom nieletnim do lat 17,
b) chorym umysłowo,
c) osobom znanym, jako nałogowi pijacy lub narkomani,
d) włóczęgom,
e) osobom dwukrotnie ukaranym za przekroczenia tego samego przepisu niniejszego prawa co do nabywania, posiadania i noszenia broni, o ile od ostatniego ukarania nie upłynęły 3 lata.

(2) Na prośbę rodziców lub opiekunów pozwolenie może być wydane nieletnim powyżej lat 14, jednakże tylko na broń dla celów sportowych lub łowieckich.

ART. 21. (1) Postanowienia art. 18 ust. 1 nie mają zastosowania:

a) do osób, wchodzących w skład siły zbrojnej Państwa, o ile chodzi o broń należącą do ich przepisowego uzbrojenia,
b) do osób, które z tytułu swej służby publicznej lub swego charakteru służbowego i zgodnie z właściwymi przepisami prawnymi uprawnione są do posiadania albo do posiadania i noszenia określonego rodzaju broni, o ile chodzi o taką broń,
c) do osób, używających broni palnej w ce-

lach sportowych i wyćwiczenia w strzelaniu w dozwolonych przez władze strzelnicach, lecz tylko o ile chodzi o używanie i noszenie broni w obrębie strzelnicy.

(2) Dla przedstawicieli państw obcych oraz członków dyplomatycznych misyj zagranicznych legitymacja, wydana przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, zastępuje pozwolenie na broń (art. 18 ust. 1).

(3) Rozporządzenie Ministra Spraw Wewn. wydane w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami może określać, które osoby poza wymienionymi w niniejszym artykule, mogą nabywać, posiadać i nosić broń bez pozwolenia (art. 18 ust. 1), z obowiązkiem jednak zgłoszenia takiej broni właściwej władzy (art. 19 ust. 1).

W myśl art. 52 i 53 b. austr. ustawy lasowej z dn. 3/XII. 1852 (Dz. U. P. P. Nr 250) straż leśna (gajowi) zaprzysiężona przez władze adm. może w służbie nosić broń zwykłą, przez którą rozumie się na podstawie długoletniego zwyczaju — dubeltówkę, bez uzyskiwania pozwolenia na posiadanie i noszenie broni. Przepis bowiem powołanej wyżej austr. ustawy jest przepisem, o którym jest mowa w niniejszym artykule prawa o broni.

Na inne rodzaje broni straż leśna musi posiadać normalne pozwolenie na posiadanie i noszenie broni. Dla celów ewidencyjnych i kontrolnych należy w legitymacji strażnika zaznaczyć, jaką broń posiada (rodzaj), numer i kaliber broni (oraz czyją własno-

ścią jest ta broń). W wypadku, gdyby broń ta stanowiła własność strażnika, to po wystąpieniu ze służby i po unieważnieniu legitymacji, należy stosować postanowienia art. 26 powołanego prawa o broni.

Vide okólnik M. S. Wewn. Nr 89 z dnia 14/VI. 1922 BP. 2210 w sprawie posiadania broni przez członków ciała dyplomatycznego (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Część I. 1918—1930 str 63).

Vide rozp. Ministerialne z dnia 18/I. 1937 o nabywaniu, posiadaniu i noszeniu broni palnej przez funkcjonariuszy Lasów Państwowych (Dz. U. Rz. P. Nr 8/64) na str. 54 i nast.

ART. 22. (1) Pozwolenie na broń (art. 18 ust. 1) może być wydane bądźto na prawo posiadania, bądź też na prawo posiadania i noszenia broni.

(2) Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, uprawnia do nabycia broni w nim wymienionej, o ile w pozwoleniu nie zaznaczono inaczej.

(3) Pozwolenia na broń, z wyjątkami przewidzianymi w ust. 4, są imienne i ważne tylko dla tej osoby, której zostały wydane i tylko na broń tego rodzaju i w tej ilości, jaka w nich jest wymieniona.

(4) Urzędom, instytucjom i przedsiębiorstwom państwowym i samorządowym oraz instytucjom i przedsiębiorstwom prywatnym, którym broń jest potrzebna dla ochrony ich mienia, lub bezpieczeństwa życia ich pracowników, jak również

zrzeszeniom przysposobienia wojskowego i wychowania fizycznego, oraz stowarzyszeniom strzeleckim dla celów wyćwiczenia w strzelaniu, mogą być wydawane pozwolenia na okaziciela.

(5) Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami władny jest wydawać regulaminy i przepisy o noszeniu i używaniu broni dla urzędów, instytucyj i przedsiębiorstw, zrzeszeń oraz towarzystw wymienionych w ust. 4.

(6) Pozwolenie na broń na okaziciela, wydawane urzędom, instytucjom i przedsiębiorstwom państwowym i samorządowym, zrzeszeniom przysposobienia wojskowego i wychowania fizycznego, oraz stowarzyszeniom strzeleckim, jak również pozwolenia na broń, wydawane urzędnikom i funkcjonariuszom państwowym oraz osobom, wymienionym w art. 19 ust. 3, na podstawie zaświadczeń ich władzy przełożonej dla obrony osobistej, lub w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych, wolne są od wszelkich opłat.

Vide okólnik M. S. Wewn. Nr 63 z dnia 16/XII. 1937 o wydawaniu bezpłatnych pozwoleń na broń sołtysom i wójtom str. 101 oraz okólnik Min. Spr. z dnia 4/III. 1933 w sprawie bezpłatnych pozwoleń na broń (Dz. U. Min. Spr. Nr 6).

Vide okólnik M. S. Wewn. Nr 31 z dnia 27/II. 1934 str. 82, przepisy Min. Spr. Wewn. z dnia 4/X. 1934 str. 89 i okólnik Min. Spr. Wewn. z dnia 6/X.

1934 str. 88 w sprawie noszenia i używania broni przez pracowników Banku Polskiego.

Vide objaśnienia do art. 22 ust. 5. Pojęcie „obrony osobistej" i „w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych" wyjaśnia okólnik M. S. Wewn. Nr 38/29 z dnia 16/II. 1933 str. 63, pismo okólne z dnia 6/II. 1934 Nr AP. 38/29 str. 79 i z dnia 21/VI. 1934 Nr AP. 38/29 str. 87 w sprawie pozwoleń na broń dla pracowników pocztowych.

Sprawę opłat stemplowych od podań o pozwolenia na broń z art. 22 ust. 6 wyjaśnia pismo okólne M. S. Wewn. z 8/VI. 1938 o opłatach stemplowych od podań (próśb) o pozwolenia na noszenie broni, wnoszonych przez urzędników i funkcjonariuszy państwowych Nr AP. 38/39 (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 17/38).

ART. 23. (1) Pozwolenie na broń ważne jest na całym obszarze Państwa.

(2) W razie zmiany miejsca zamieszkania osoba, posiadająca pozwolenie, winna je przedstawić przed upływem dni 30 właściwej dla nowego miejsca zamieszkania powiatowej władzy administracji ogólnej lub zarządowi gminy w celu zaopatrzenia go w adnotację o zmianie miejsca zamieszkania. Zarząd gminy zawiadamia niezwłocznie o dokonanej adnotacji powiatową władzę administracji ogólnej.

(3) Postanowienie ust. 2 nie ma zastosowania do osób, wymienionych w art. 19 ust. 3.

ART. 24. (1) Powiatowa władza admini-

stracji ogólnej, właściwa ze względu na miejsce zamieszkania posiadającego pozwolenie, może cofnąć pozwolenie w każdym czasie, jeśli uzna to za wskazane ze względu na interes Państwa albo bezpieczeństwo, spokój lub porządek publiczny, a winna to uczynić, jeśli ujawnione zostanie, że osoba, której pozwolenie zostało wydane, należy do jednej z kategoryj osób, wymienionych w art. 20.

(2) W przypadkach, gdy zwłoka grozi niebezpieczeństwem, każda inna władza administracji ogólnej może tymczasowo odebrać pozwolenie na broń, zawiadamiając o tym władzę, wymienioną w ust. 1, która wyda właściwą decyzję (ust. 1).

(3) Władza wojskowa, która wydała pozwolenie na broń w myśl art. 19 ust. 3, może w każdym czasie cofnąć to pozwolenie, jeśli przemawiają za tym ważne względy służbowe, bezpieczeństwa, lub interes wojska, a winna to uczynić, gdy stosunek służbowy z żołnierzem został rozwiązany, chyba, że żołnierz ten przechodzi w stan spoczynku.

ART. 25. (1) Pozwolenie na broń palną uprawnia osobę, której zostało wydane, do nabywania amunicji do broni w nim wymienionej, w ilości określonej w tym pozwoleniu.

(2) Osoby, posiadające pozwolenie na broń palną myśliwską, mogą nabywać także proch

strzelniczy w ilości, którą określa rozporządzenie wykonawcze.

ART. 26. (1) Osoby, którym odmówiono wydania pozwolenia na broń, lub którym pozwolenie cofnięto, winny pozbyć się broni, o ile ją posiadają, w terminie przez władzę oznaczonym.

(2) W razie niepozbycia broni w terminie oznaczonym, władza może broń zająć, o ile w przypadkach zasługujących na uwzględnienie nie przedłuży wyznaczonego terminu.

(3) Jeśli władza uzna to za potrzebne, może równocześnie z odmową pozwolenia lub jego cofnięciem broń zająć lub zarządzić złożenie broni do czasu jej pozbycia w miejscu lub u osób, przez nią oznaczonych.

(4) Broń zajętą władza sprzeda z publicznego przetargu (jeśli osoba, do której ta broń należy, nie pozbędzie się jej w ciągu 3 miesięcy od chwili zajęcia broni); na prośbę jednak tej osoby władza powierzy sprzedaż broni koncesjonowanemu przedsiębiorstwu handlu bronią. Sumę uzyskaną ze sprzedaży zwraca się właścicielowi broni po potrąceniu rzeczywistych kosztów związanych ze sprzedażą. Właścicielowi broni, sprzedanej w myśl niniejszego postanowienia, nie przysługuje prawo skargi co do wysokości osiągniętej ze sprzedaży sumy.

(5) Jeśli żołnierz, któremu cofnięto pozwo-

lenie na broń z powodu rozwiązania z nim stosunku służbowego (art. 24 ust. 3), zamierza nadal broń posiadać, winien uzyskać pozwolenie właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej (art. 9 ust. 1 i 2); w razie nieuzyskania takiego pozwolenia, a także w innych przypadkach cofnięcia pozwolenia w myśl art. 24 ust. 3, mają odpowiednie zastosowanie postanowienia niniejszego artykułu.

(6) Władza wojskowa przekaże broń zajętą powiatowej władzy administracji ogólnej celem sprzedania jej w myśl ust. 4.

(7) Postanowienia niniejszego artykułu mają odpowiednie zastosowanie do amunicji i prochu strzelniczego (art. 25).

ART. 27. (1) Broń i amunicję odstępować wolno czasowo lub na stałe jedynie osobom uprawnionym do jej nabycia zgodnie z postanowieniami niniejszego prawa.

(2) Broń mogą przyjmować w zastaw tylko zakłady zastawnicze (lombardy), prowadzone przez związki publiczno-prawne, o ile ich statuty przewidują taką działalność i o ile one posiadają pomieszczenie, uznane przez władzę (art. 6) za odpowiednie do przechowywania broni. Przyjmowanie w zastaw amunicji lub prochu strzelniczego jest zakazane.

ART. 28. (1) Jeśli interes Państwa lub

względy bezpieczeństwa tego wymagają, wojewódzka władza administracji ogólnej może na całym lub części powierzonego sobie obszaru zarządzić czasowo złożenie wszystkich lub niektórych rodzajów broni, posiadanej w celach osobistych, w określonych przez siebie miejscach i terminach. Władza ta może w takich przypadkach także zakazać czasowo noszenia wszelkiej broni lub niektórych jej rodzajów.

(2) W przypadkach nagłych i na czas nieprzekraczający dni 14 uprawnienia, o których mowa w ust. 1, przysługują powiatowej władzy administracji ogólnej na powierzonym jej obszarze.

(3) Zarządzenia te mogą postanawiać, iż decyzje władz, wydane w celu wykonania tych zarządzeń, są natychmiast wykonalne.

(4) Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania do osób, wymienionych w art. 19 ust. 3.

ART. 29. (1) Minister Spraw Wewnętrznych reguluje w drodze rozporządzenia wzory, zakres i czas ważności pozwoleń na broń (art. 18 ust. 1), oraz tryb postępowania przy nabywaniu broni do użytku osobistego i pozbywania takiej broni.

(2) Wzory, zakres i czas ważności pozwoleń, wydawanych przez władze wojskowe (art. 19 ust.

3) reguluje w drodze rozporządzenia Minister Spraw Wojskowych.

Vide wyjaśnienie do art. 18 ust. 2.
Vide rozp. M. S. Wojsk. z dnia 10/XII. 1933 o pozwoleniach na broń, wydawanych przez władze wojskowe str. 47.

VI. Przywóz, wywóz, przesyłanie i przewóz broni.

ART. 30. Przywozić broń na obszar Rzeczypospolitej w celach przemysłowych i handlowych mogą jedynie koncesjonowane przedsiębiorstwa wyrobu broni, lub przedsiębiorstwa, które otrzymały pozwolenie na handel bronią (art. 4), — na podstawie pozwolenia wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

Vide zarządzenie M. S. Zagr. o zaświadczeniach na przywóz broni (Dz. U. M. S. Z. Nr 9/79 z dnia 15/XII. 1934).

ART. 31. (1) Broń do użytku osobistego wolno sprowadzać lub przywozić ze sobą na obszar Rzeczypospolitej bądź na zasadzie pozwolenia powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania odbiorcy, względnie przywożącego, bądź na zasadzie zaświadczenia, wydanego przez właściwą placówkę konsularną Rzeczypospolitej Polskiej za granicą.

(2) Osoby, które sprowadziły lub przywiozły ze sobą broń na zasadzie zaświadczenia placówki konsularnej (ust. 1), winny w ciągu 30 dni od dnia przyjazdu do Polski zwrócić się do powiatowej władzy administracji ogólnej o wydanie pozwolenia na posiadanie, względnie posiadanie i noszenie tej broni.

(3) Postanowienia ust. 1 i 2 mają zastosowanie do osób, wymienionych w art. 19 ust. 3, z tą zmianą, że zamiast powiatowych władz administracji ogólnej właściwymi są władze wojskowe.

(4) Postanowienie ust. 2 nie ma zastosowania do osób, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej trwa krócej niż dni 30.

ART. 32. Broń typu wojskowego, z wyjątkiem broni, posiadanej do użytku osobistego, wolno wywozić z obszaru Rzeczypospolitej jedynie na zasadzie pozwolenia Ministra Spraw Wojskowych, lub władz przez niego upoważnionych.

ART. 33. (1) Broń palną, posiadaną do użytku osobistego, wolno przewozić publicznymi środkami przewozowymi tylko w stanie nienabitym.

(2) Postanowienie ust. 1 nie dotyczy broni palnej krótkiej, o ile jadący ma ją przy sobie.

ART. 34. Warunki i sposób przewozu broni w celach handlowych i przemysłowych ustala roz-

porządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu.

ART. 35. (1) Broń przesyłać wolno pocztą tylko na podstawie deklaracji i tylko do osób uprawnionych do jej nabycia względnie posiadania.

(2) Sposób przesyłania broni pocztą i kontrolę nad tego rodzaju przesyłkami reguluje rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, a co do sposobu przesyłania także z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Cudzoziemcy, którzy sprowadzili lub też przywieźli ze sobą broń na zasadzie zaświadczenia polskiej placówki konsularnej, obowiązani są do uzyskania pozwolenia na posiadanie i noszenie broni tylko wówczas, gdy pobyt ich w Polsce trwa dłużej niż 30 dni.

Przy krótszym pobycie wystarczą wspomniane zaświadczenia placówki konsularnej. W związku z tym przy wystawianiu kart łowieckich nowego typu, wprowadzonego z dniem 1/I. 1937, a stanowiących załącznik do pozwolenia na broń cudzoziemcom, których pobyt w Polsce trwa krócej niż 30 dni, należy w karcie łowieckiej zaznaczać, że jest ona ważna za okazaniem odnośnego zaświadczenia konsularnego.

ART. 36. (1) Minister Spraw Wewnętrznych może czasowo w drodze rozporządzenia ograniczać lub zakazywać przewozu lub przesyłania broni na poszczególnych obszarach albo między

poszczególnymi obszarami lub miejscowościami Państwa.

(2) W przypadkach, gdy zwłoka grozi niebezpieczeństwem, wojewódzka władza administracji ogólnej może wydać analogiczne zarządzenia na powierzonym sobie obszarze na czas nieprzekraczający dni 14.

VII. Materiały wybuchowe.

ART. 37. Materiałami wybuchowymi wolno zawodowo handlować tylko na zasadzie pozwolenia władzy.

ART. 38. (1) Pozwolenia, o których mowa w art. 37, wydaje wojewódzka władza administracji ogólnej.

(2) Postanowienia art. 5, 8, 9, 10, 11 ust. 1 i art. 12 mają odpowiednie zastosowanie.

ART. 39. (1) Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu oraz Komunikacji ustala miejsca, w których składy materiałów wybuchowych nie będą mogły być urządzane, oraz rejony bezpieczeństwa, jakie przedsiębiorstwa w okół tych składów winne utrzymywać, biorąc pod uwagę podział tych składów na pewne typy oraz przy uwzględnieniu maksymalnej ilości materiałów wybuchowych, które będą mogły być w takich składach

przechowywane, jak również przepisy co do nadziemnych składów tego rodzaju.

(2) Rozporządzenie to określa również w jakim zakresie i w jakich przypadkach postanowienia jego będą dotyczyć składów amunicji.

ART. 40. Postanowienia rozdziału III i IV mają odpowiednie zastosowanie do handlu materiałami wybuchowymi.

ART. 41. (1) Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych określa warunki i sposoby nabywania, przechowywania i używania materiałów wybuchowych dla celów przemysłowych oraz eksploatacji rolnej i leśnej, ustala wzory zaświadczeń i pozwoleń oraz określa zakres i sposób kontroli władz nad osobami i przedsiębiorstwami, używającymi materiałów wybuchowych w wyżej podanych celach.

(2) Nabywanie, przechowywanie i używanie materiałów wybuchowych w zakładach górniczych dla celów górniczych reguluje art. 148 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1932 r. Prawo górnicze (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 654). Sprzedaż materiałów wybuchowych dla celów górniczych przez wytwórnie i przedsiębiorstwa sprzedaży materiałów wybuchowych (art. 37) odbywać się będzie na warunkach, które

określa rozporządzenie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych.

(3) Niezależnie od kontroli władz górniczych władze administracji ogólnej są uprawnione do badania nadziemnych składów materiałów wybuchowych w zakładach górniczych co do zgodności przechowywanych w nich materiałów wybuchowych z księgami. O wynikach badania władze te winne niezwłocznie zawiadamiać właściwe władze górnicze.

Odnośne rozp. wykonawcze nie zostało wydane.

ART. 42. (1) Nabywanie, posiadanie i używanie materiałów wybuchowych poza przypadkami, określonymi w art. 37 i 41, jest zakazane.

(2) W przypadkach, zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie, wojewódzka władza administracji ogólnej może pozwolić na nabycie i użycie materiałów wybuchowych na warunkach w pozwoleniu podanych.

(3) Postanowienia ust. 1 i 2 nie dotyczą amunicji do broni palnej oraz prochu strzelniczego, nabywanych do użytku osobistego na podstawie art. 25.

ART. 43. (1) Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Komunikacji oraz Przemysłu i Handlu określa materiały wybuchowe, których przewożenie będzie do-

puszczone, warunki i sposoby ich przewozu, środki ostrożności przy przewozie oraz kontrolę władz.

(2) Rozporządzenie to określa również warunki i sposób przewozu amunicji i prochu strzelniczego w celach handlowych i przemysłowych oraz amunicji i prochu strzelniczego, posiadanych do użytku osobistego (art. 25).

(3) Przewóz materiałów wybuchowych kolejami żelaznymi odbywa się na podstawie regulaminów przewozu lub taryf kolejowych, wydawanych przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych co do postanowień, dotyczących bezpieczeństwa publicznego.

(4) Przesyłanie materiałów wybuchowych pocztą jest zakazane.

(5) Do przywozu i sprowadzania amunicji i materiałów wybuchowych na obszar Rzeczypospolitej oraz do przewozu amunicji i tych materiałów w obrębie Państwa mają odpowiednie zastosowanie postanowienia art. 30 ust. 1 i art. 36.

VIII. Strzelnice.

ART. 44. (1) Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych określa przepisy, jakim winno odpowiadać pod względem bezpieczeństwa urządzenie i prowadzenie strzelnic, przeznaczonych do ćwiczeń w strzelaniu z broni palnej, oraz ustali

sposób przechowywania, używania i postępowania z bronią w takich strzelnicach.

(2) Postanowienie ust. 1 nie dotyczy strzelnic wojskowych.

IX. Postanowienia ogólne i karne.

ART. 45. (1) Jeżeli powiatowa władza administracji ogólnej ma uzasadnione podejrzenie, że dana osoba posiada lub przechowuje bezprawnie broń, amunicję lub materiały wybuchowe, władza ta może w celu wykrycia tych przedmiotów zarządzić dokonanie rewizji mieszkania i zabudowań, należących do takiej osoby. Zarządzenie to może dotyczyć także tych mieszkań i zabudowań, w których osoba podejrzana przebywa.

(2) W razie uzasadnionego podejrzenia, że dana osoba posiada lub nosi bezprawnie broń, amunicję lub materiały wybuchowe, organa Policji Państwowej mogą w celu wykrycia tych przedmiotów poddać taką osobę rewizji osobistej.

(3) Co do osób, podlegających właściwości wojskowych sądów karnych, uprawnienia z ust. 1 i 2 przysługują wojskowym władzom lub wojskowym organom bezpieczeństwa, chyba że zwłoka grozi niebezpieczeństwem, a na miejscu nie ma władz lub organów wojskowych.

ART. 46. Urzędy celne, pocztowe i kolejo-

we, lub ich organa zatrzymają każdy transport broni, amunicji lub materiałów wybuchowych, przesyłanych niezgodnie z postanowieniami art. 30, 31, 32, 34, 35 i 43, zawiadamiając o tym równocześnie najbliższą powiatową władzę administracji ogólnej lub najbliższą jednostkę policyjną.

ART. 47. (1) Kto bezprawnie wyrabia, posiada, przechowuje lub pozbywa broń palną typu wojskowego lub amunicję do takiej broni, z wyjątkiem broni krótkiej i amunicji do niej — podlega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3.

(2) Tej samej karze podlega, kto bezprawnie pozbywa materiały lub przyrządy wybuchowe.

(3) Broń, amunicja lub materiały i przyrządy wybuchowe podlegają przepadkowi.

ART. 48. (1) Kto bezprawnie wyrabia, posiada, przechowuje lub pozbywa broń palną krótką lub myśliwską, albo amunicję do takiej broni, podlega karze aresztu do 6 miesięcy lub karze grzywny do 5.000 zł.

(2) Podżeganie, pomoc i usiłowanie ulegają karze.

(3) Broń i amunicja podlegają przepadkowi.

ART. 49. (1) Kto wykracza przeciw postanowieniom niniejszego prawa lub przepisom, wydanym na jego podstawie, podlega, jeżeli za czyn nie grozi kara surowsza, karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 zł.

(2) Prócz tego można orzec przepadek broni, amunicji i materiałów wybuchowych.

ART. 50. W razie orzeczenia przepadku prawa osób trzecich nie zostają naruszone.

ART. 51. Za wyrób w rozumieniu art. 47 i 48 należy uważać także wykańczanie i przerabianie.

ART. 52. Oprócz kary można zabronić sprzedaży broni, amunicji lub materiałów wybuchowych na czas od roku do lat 5.

ART. 53. (1) Przestępstwa, wymienione w art. 48 i 49 podlegają karze w drodze administracyjnej.

(2) Do orzekania o przestępstwach, wymienionych w ust. 1, popełnianych przez osoby, podlegające właściwości wojskowych sądów karnych, właściwe są wojskowe sądy karne.

ART. 54. Wszędzie, gdzie w prawie niniejszym jest mowa o powiatowych władzach administracji ogólnej, są w miastach, stanowiących odrębne powiaty miejskie, właściwymi starostowie grodzcy (dyrektorowie policji, Komisarz Rządu m. Gdyni).

X. Postanowienia przejściowe i końcowe.

ART. 55. (1) Pozwolenia na posiadanie, względnie posiadanie i noszenie broni, wydane

przed wejściem w życie niniejszego prawa, zachowują swą ważność na czas, na jaki zostały wydane, w każdym zaś razie do 31 marca 1933 r.

(2) Pozwolenie na prowadzenie przedsiębiorstw handlu bronią lub amunicją, wydane przed wejściem w życie niniejszego prawa, zachowują swą ważność nadal z tym, że do prowadzenia tych przedsiębiorstw będą miały zastosowanie od dnia wejścia w życie niniejszego prawa, lub rozporządzeń i przepisów na jego podstawie wydanych, postanowienia tego prawa lub tych rozporządzeń i przepisów.

(3) Rozporządzenia wykonawcze ustalą terminy, w czasie których wymienione w ust. 2 przedsiębiorstwa będą obowiązane przystosować swe urządzenia do wymagań niniejszego prawa i rozporządzeń, wydanych na jego podstawie.

ART. 56. Wykonanie niniejszego prawa porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

ART. 57. (1) Prawo niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r. Przepisy prawa niniejszego w zakresie handlu bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi wchodzą w życie na obszarze województwa śląskiego dopiero po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia oświadczenia Prezesa Rady Ministrów o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na te przepisy.

(2) Równocześnie tracą moc:

a) dekret z dnia 25 stycznia 1919 r. o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji (Dz. P. P. P. Nr 9, poz. 123),

b) patent cesarski z dnia 24 października 1852 r. o wyrobie, posiadaniu i noszeniu broni, tudzież handlu bronią i jej przewozie (Dz. u. p. austr. Nr 223),

c) patent cesarski o prochu strzelniczym z dnia 31 marca 1853 roku (Dz. u. p. austr. Nr 99),

d) ustawa z dnia 27 maja 1855 r. przeciw użytkowaniu materiałów wybuchowych w sposób szkodliwy (Dz. u. p. austr. Nr 134),

e) ustawa z dnia 9 czerwca 1884 r. o zbrodniczym i niebezpiecznym dla ogółu użytku materiałów wybuchowych (Dz. U. Rz. niem. str. 61),

f) postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468), dotyczące sprzedaży broni, amunicji i materiałów wybuchowych, —

oraz wszelkie przepisy w sprawach uregulowanych prawem niniejszym.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 23. III. 1933.

o pozwoleniach na broń do użytku osobistego oraz o nabywaniu i pozbywaniu się tej broni (Dz. U. R. P. Nr 22/179)*).

Na podstawie art. 18 ust. 2 i art. 29 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 października 1932 r. — Prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807) zarządza się, co następuje:

I. Pozwolenia na broń.

§ 1. 1. Na prawo posiadania lub posiadania i noszenia broni należy uzyskać pozwolenie według wzoru, ustalonego w załączniku Nr 1 do niniejszego rozporządzenia.

2. Na prawo posiadania zbioru broni w celach muzealnych, naukowych lub pamiątkowych,

*) Załączników Nr 1 i 2 nie przedrukowano.

należy uzyskać pozwolenie według wzoru, ustalonego w załączniku Nr 2 do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Pozwolenie na prawo posiadania broni uprawnia do posiadania broni, wymienionej w tym pozwoleniu, w obrębie mieszkania tej osoby, której pozwolenie zostało wydane, albo w obrębie innego lokalu, o ile jest on oznaczony w pozwoleniu.

§ 3. 1. Pozwolenie na prawo posiadania i noszenia broni uprawnia do posiadania i noszenia broni, wymienionej w tym pozwoleniu, wszędzie, gdzie nie jest to prawnie zabronione.

2. Podczas noszenia broni poza obrębem swego mieszkania, osoba uprawniona winna pozwolenie na broń posiadać przy sobie.

§ 4. Pozwolenie na posiadanie zbioru broni (§ 1 ust. 2) uprawnia jedynie do posiadania i przechowywania określonej broni w pomieszczeniach, oznaczonych w tym pozwoleniu.

§ 5. 1. Imienne pozwolenie na broń winno być zaopatrzone we własnoręczny podpis osoby uprawnionej.

2. Pozwolenie na okaziciela winno być zaopatrzone w pieczęć urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub organizacji, której zostało wydane, oraz we własnoręczny podpis osoby, uprawnionej

do występowania w imieniu tego urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub organizacji.

3. Pozwolenia na broń, nie odpowiadające postanowieniom ust. 1 i 2 niniejszego paragrafu, są nieważne.

§ 6. Pozwolenie na broń należy okazywać na każde żądanie władz bezpieczeństwa oraz organów policji państwowej, żandarmerii i ochrony granic.

§ 7. 1. Pozwolenie wydaje się z ważnością na okres, nie przekraczający lat trzech.

2. Termin ważności pozwolenia może być przedłużany na okres, nie przekraczający każdorazowo lat trzech.

3. Pozwolenia na posiadanie zbioru broni mogą być wydawane do odwołania.

§ 8. Prośbę o przedłużenie terminu ważności pozwolenia osoba uprawniona winna wnieść do właściwej ze względu na miejsce swego zamieszkania powiatowej władzy administracji ogólnej przed upływem terminu ważności pozwolenia.

§ 9. Osoby, które nie zamierzają ubiegać się o przedłużenie terminu ważności pozwolenia na broń, winny pozbyć się posiadanej broni, amunicji i prochu strzelniczego przed upływem tego terminu.

§ 10. W razie kradzieży lub zagubienia broni, osoba, której pozwolenie na tę broń zostało wyda-

ne, winna w ciągu 14 dni powiadomić o tym właściwą ze względu na miejsce swego zamieszkania powiatową władzę administracji ogólnej.

Wyjaśnienie do § 10 zawiera pismo okólne M. S. Wewn. z dnia 24/IV. 1935 Nr AP. 38/92 o postępowaniu w wypadkach zgubienia lub kradzieży broni str. 97.

§ 11. Osoba, w której posiadanie przeszła broń wskutek śmierci lub zaginięcia osoby, posiadającej na nią pozwolenie, winna w ciągu 14 dni od dnia przejęcia tej broni pozbyć się jej lub wnieść prośbę do właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej o wydanie jej pozwolenia na broń (§ 1).

II. Nabywanie i pozbywanie broni.

§ 12. 1. Broń w celach osobistych wolno nabywać jedynie na zasadzie:

a) pozwoleń na broń (§ 1 ust. 1), o ile zawierają one osobne karty, uprawniające do nabycia broni,

b) pozwoleń na posiadanie zbioru broni (§ 1 ust. 2), o ile uprawniają one do nabywania broni.

2. Postanowienie powyższe nie odnosi się do nabywania broni przez sprowadzenie lub przywiezienie jej na obszar Rzeczypospolitej na zasadzie

pozwolenia powiatowej władzy administracji ogólnej albo zaświadczenia, wydanego przez placówkę konsularną Rzeczypospolitej Polskiej za granicą.

§ 13. 1. Wolno nabywać broń tylko tego rodzaju i w takiej ilości, jaka jest oznaczona w pozwoleniu na broń na kartach, uprawniających do nabycia broni, lub w pozwoleniu na posiadanie zbioru broni.

2. Pozwolenie na posiadanie zbioru broni (§ 1 ust. 2) może uprawniać do nabywania broni bez ograniczeń, zarówno co do ilości, jak i rodzaju.

§ 14. Nabywać broń na zasadzie pozwolenia na okaziciela może jedynie osoba:

a) uprawniona do występowania w imieniu urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub organizacji, której pozwolenie zostało wydane, albo

b) posiadająca specjalne upoważnienie na piśmie, wydane przez osobę, wymienioną w punkcie a).

§ 15. 1. Przy nabywaniu broni na zasadzie pozwolenia na broń (§ 1 ust. 1) należy wypełnić kartę, uprawniającą do nabycia danej broni oraz wpisać nabytą broń do pozwolenia.

2. Fakt i data pozbycia się, względnie nabycia określonej broni, winny być stwierdzone własnoręcznym podpisem przez osobę pozbywającą się broni — w pozwoleniu, a przez osobę nabywającą

broń — na karcie (ust. 1). Osoby, wymienione w § 14 pkt. a), winny ponadto oznaczyć na karcie stanowisko, jakie w uprawnionym urzędzie, instytucji, przedsiębiorstwie lub organizacji zajmują.

3. Kartę, zaopatrzoną w podpis nabywcy, należy oddać osobie, pozbywającej się broni. Osoby, wymienione w § 14 pkt. b), winny oddać ponadto posiadane upoważnienie do nabycia broni.

§ 16. Przy nabywaniu broni na zasadzie pozwolenia na posiadanie zbioru broni (§ 1 ust. 2) należy wpisać nabytą broń do pozwolenia, osoba zaś pozbywająca się broni, winna stwierdzić własnoręcznym podpisem fakt i datę pozbycia się tej broni.

§ 17. 1. Pozbywać się broni, posiadanej do użytku osobistego, na rzecz osób, wymienionych w art. 21 ust. 1 pkt. a) lub b) prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807), wolno jedynie po otrzymaniu od tych osób zaświadczenia ich bezpośredniej władzy przełożonej, upoważniającego do nabycia takiej broni.

2. Postanowienie powyższe nie dotyczy pozbywania się broni, nie należącej do przepisowego uzbrojenia tych osób. Przy pozbywaniu takiej broni mają zastosowanie odnośne postanowienia niniejszego rozdziału.

§ 18. Osobie, pozbywającej się broni, nie wolno oddać tej broni nabywcy przed dopełnieniem czynności, określonych w §§ 15, 16 względnie 17.

§ 19. W razie pozbycia się broni, posiadanej do użytku osobistego, osoba, która pozbyła się broni, winna otrzymaną od nabywcy kartę oraz upoważnienie (§ 15 ust. 3), albo zaświadczenie (§ 17) złożyć właściwej ze względu na miejsce swego zamieszkania powiatowej władzy administracji ogólnej najpóźniej w 14 dni od dnia pozbycia się broni.

§ 20. Wszelkie wpisy w pozwoleniach na broń i w kartach, uprawniających do nabycia broni, winny być dokonywane atramentem lub ołówkiem atramentowym czytelnie i dokładnie.

§ 21. Postanowienia niniejszego rozdziału nie mają zastosowania do pozbywania się broni, posiadanej do użytku osobistego, osobom, posiadającym pozwolenie na handel taką bronią, o ile nabywają one tę broń w celach handlowych.

§ 22. Broń myśliwską wolno odstępować bez dopełnienia czynności, określonych w niniejszym rozdziale, osobom, posiadającym pozwolenie na prawo posiadania i noszenia jakiejkolwiek broni myśliwskiej, jednakże tylko na czas polowania u osoby lub z osobą, która broń tę odstąpiła.

III. Przepisy specjalne i końcowe.

§ 23. Wolno nabywać, posiadać i nosić bez pozwolenia, określonego w art. 18 ust. 1 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dn. 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807):

a) wszelkiego rodzaju broń palną, wytworzoną przed rokiem 1850,
b) wiatrówki, kalibru najwyżej 6 mm.,
c) aparaty automatyczne, służące wyłącznie do zabezpieczenia dostępu do budynków lub poszczególnych pomieszczeń w budynkach przed wtargnięciem osób niepowołanych oraz
d) aparaty, służące wyłącznie do uboju koni i bydląt rzeźnych.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 10. XII. 1933

o pozwoleniach na broń wydawanych przez władze wojskowe (Dz. U. R. P. Nr 13/106*).

Na podstawie ust. 2 art. 29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. — Prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807) zarządzam co następuje:

§ 1. Pozwolenia na krótką broń palną i broń myśliwską do użytku osobistego (pozwolenia na broń) wydają według wzoru, ustalonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia:

a) żołnierzom w służbie czynnej i w stanie nieczynnym, oraz oficerom kontraktowym i czasu wojny — przełożeni o uprawnieniach co najmniej dowódcy pułku;

b) żołnierzom w stanie spoczynku — powiatowi komendanci uzupełnień.

---

*) Załączników do § 1 nie przedrukowano.

§ 2. Pozwolenia na broń wydaje władza wojskowa (§ 1) według swobodnego uznania, przy czym przy udzielaniu pozwoleń podoficerom i szeregowcom należy brać pod uwagę, czy przytoczone przez nich motywy uzasadniają dostatecznie potrzebę posiadania i noszenia broni palnej do użytku osobistego.

§ 3. 1. Władza wojskowa wydaje pozwolenia na broń bez oznaczenia czasu trwania jego ważności.

2. Jeżeli broń ma być dopiero nabyta, władza wojskowa określa w pozwoleniu termin jej nabycia; w razie niedotrzymania tego terminu, pozwolenie na broń traci swą moc.

§ 4. Żołnierz, w którego prawne posiadanie przeszła broń wskutek śmierci lub zaginięcia osoby, posiadającej na nią pozwolenie, powinien najdalej do 14 dni pozbyć się broni, lub wnieść prośbę o udzielenie mu pozwolenia na tę broń.

§ 5. 1. Żołnierz nabywający broń palną do użytku osobistego, jest obowiązany wpisać w odcinku II pozwolenia rodzaj, wzór, kaliber i numer broni nabytej, podpisać się i wręczyć ten odcinek osobie, od której broń nabył.

2. Osoba, od której żołnierz broń nabył, jest obowiązana wpisać: rodzaj, wzór, kaliber i numer broni do odcinka I pozwolenia. Ten odcinek pozwolenia pozostaje przy nabywcy i stanowi dowód

prawnego nabycia przezeń broni, w pozwoleniu wyszczególnionej.

3. Żołnierz, który broń nabył, jest obowiązany ponadto wpisać: rodzaj, wzór, kaliber i numer nabytej broni na grzbiecie pozwolenia.

§ 6. 1. Żołnierz może zbyć broń palną posiadaną do użytku osobistego:

a) na rzecz osoby, posiadającej pozwolenie na handel bronią, a nabywającej daną broń w celach handlowych;
b) na rzecz osoby, wykazującej się pozwoleniem na daną broń i kartą uprawniającą do nabycia danej broni, wydanymi przez powiatową władzę administracji ogólnej;
c) na rzecz osoby, wykazującej się zaświadczeniem władzy przełożonej, iż jest uprawniona do nabycia danej broni, jako broni służbowej (lit. b) ust. 1 art. 21 Prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych);
d) na rzecz osoby, wykazującej się zaświadczeniem władzy przełożonej, iż jest uprawniona do nabycia danej broni jako należącej do jej przepisowego uzbrojenia (lit. a) ust. 1 art. 21 Prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych);
e) na rzecz żołnierza, wykazującego się po-

zwoleniem, wydanym przez władzę wojskową (§ 1).

2. Sprawę zbywania broni na rzecz osób, wymienionych pod lit. a) normują osobne przepisy (art. 8 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych).

3. Przy zbywaniu broni na rzecz osób, wymienionych pod lit. b), c), d), e) powinien żołnierz otrzymaną od tych osób kartę (lit. b), zaświadczenie (lit. c), d) lub odcinek II pozwolenia (lit. e)), podpisaną przez nabywcę, odebrać i przedstawić w drodze służbowej przełożonemu, wskazanemu w § 1.

§ 7. 1. Żołnierze, mający w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia prawo do posiadania i noszenia do użytku osobistego krótkiej broni palnej i broni myśliwskiej na podstawie poprzednio obowiązujących w wojsku przepisów, mają nadal prawo do posiadania i noszenia tej broni bez potrzeby uzyskiwania pozwolenia, przewidzianego w § 1.

2. Władza wojskowa (§ 1) może pozwolenie uprzednio udzielone cofnąć.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dni 30 po ogłoszeniu.

ROZP. MIN. SPR. WEWN., WOJSKOWYCH, PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 27. I. 1936

o broni białej i ograniczeniach handlu bronią (Dz. U. R. P. Nr 10/96).

Na podstawie art. 3 i art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. — prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz 807) — postanawia się co następuje:

§ 1. Przepisy prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych rozciąga się na następujące rodzaje broni białej:

a) broń białą wszelkiego rodzaju, ukrytą w przedmiotach, nie mających wyglądu broni (w laskach, parasolach, kijach itp.);

b) pałki giętkie (gumowe, sprężynowe, skórzane itp.), zaopatrzone w zakończenie z ciężkiego i twardego materiału lub zawierające wkładki z takiego materiału (kastety);

c) boksery metalowe wszelkiego rodzaju

i pierścienie palcowe kolczaste lub zaopatrzone w guzy, żeberka itp.

§ 2. (1) Przepisy rozdziału V prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych rozciąga się na następujące rodzaje broni białej, o ile chodzi o jej noszenie:

a) szable, szpady, bagnety, lance i piki;

b) sztylety wszelkiego rodzaju oraz noże o długości ostrza ponad 10 cm., sztywno osadzone na trzonku i ostro zakończone;

c) noże składane o długości ostrza ponad 10 cm zaopatrzone w urządzenia, utrzymujące je po otwarciu sztywno na trzonku i ostro zakończone;

(2) Postanowienia ustępu 1 pkt. b) i c) nie mają zastosowania do:

a) nożów (kordelasów), przeznaczonych do celów myśliwskich, o ile chodzi o noszenie ich w związku z wykonywaniem prawa polowania przez osoby, posiadające karty łowieckie;

b) takich rodzajów nożów, sztyletów itp., które są używane do celów zawodowych, o ile chodzi o noszenie ich przez osoby, wykonywujące dany zawód, w związku z jego wykonywaniem.

§ 3. (1) Zakazuje się handlu następującymi rodzajami broni:

a) wszelkiego rodzaju bronią, ukrytą w przedmiotach, nie mających wyglądu broni;

b) pistoletami wszelkiego rodzaju z pochwami, służącymi jako kolby lub z dodatkową kolbą;

c) bronią białą, wymienioną w § 1 pkt. b) i c).

(2) Właściwa wojewódzka władza administracji ogólnej może w przypadkach wyjątkowych udzielić poszczególnym przedsiębiorstwom handlu bronią pozwolenia na sprzedaż broni, wymienionej w ustępie 1, na warunkach w pozwoleniu określonych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 30 dni po dniu ogłoszenia.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 18. I. 1937

o nabywaniu, posiadaniu i noszeniu broni przez niektórych funkcjonariuszów Lasów Państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8/64).

Na podstawie art. 21 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. — Prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807), w brzmieniu art. 10 pkt. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Funkcjonariusze Lasów Państwowych, zajmujący stanowiska nadleśniczych, adiunktów leśnych, praktykantów techniczno-leśnych, leśniczych, podleśniczych, praktykantów leśnych, gajowych, dozorców i strażników mogą bez

pozwolenia, o którym mowa w art. 18 ust. 1 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807):

a) posiadać i nosić przydzieloną im przez ich władzę przełożoną broń palną — krótką lub długą typu wojskowego;

b) nabywać, posiadać i nosić broń myśliwską.

2. Noszenie broni palnej długiej typu wojskowego dozwolone jest jedynie w związku z pełnioną służbą.

§ 2. 1. Posiadanie i noszenie broni wymienionej w § 1, jak również nabywanie broni określonej w ust. 1 pkt. a) § 1 uzależnione jest od posiadania imiennego zaświadczenia właściwej dyrekcji lasów państwowych, upoważniającego do nabycia lub posiadania i noszenia określonej w nim broni (zał. 1).

2. Dyrekcje Lasów Państwowych wydają zaświadczenia, wymienione w ust. 1, po uzgodnieniu z powiatowymi władzami administracji ogólnej właściwymi ze względu na miejsce zamieszkania osoby, której zaświadczenie ma być wydane.

§ 3. Zaświadczenie (§ 2) ważne jest tylko przy równoczesnym posiadaniu legitymacji służbowej.

§ 4. Podczas noszenia broni poza obrębem swego mieszkania funkcjonariusz upoważniony

obowiązany jest zaświadczenie (§ 2) posiadać przy sobie i okazywać je wraz z legitymacją służbową na każde żądanie władz bezpieczeństwa oraz organów policji państwowej, żandarmerii i ochrony granic.

§ 5. Do nabywania broni myśliwskiej przez osoby, wymienione w § 1, stosuje się odpowiednio przepisy, regulujące nabywanie broni należącej do przepisowego uzbrojenia osób, wymienionych w art. 21 ust. 1 pkt. b) prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Załącznik do § 2 rozp. Min. Spraw Wewn. z dnia 18 stycznia 1937 r. (poz. 64).

WZÓR ZAŚWIADCZENIA.

Dyrekcja Lasów Państwowych
w . . . . . .
Nr . . . . . .
. . . . dnia . . . r.

Zaświadczenie.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 stycznia 1937 r. o nabywaniu, posiadaniu i noszeniu broni przez niektórych funkcjonariuszów Lasów Państwowych

P. . . . . .

(imię i nazwisko)

. . . . . .

(stanowisko służbowe)

zam. w. . . . . .

upoważniony jest do posiadania i noszenia (do nabycia) . . . . . .

(określenie broni)

Zaświadczenie niniejsze ważne jest przy równoczesnym posiadaniu legitymacji służbowej.

(pieczęć) DYREKTOR
LASÓW PAŃSTWOWYCH

CZĘŚĆ II

CZĘŚĆ II.

OKÓLNIKI I ZARZĄDZENIA

Min. Spr. Wewn. oraz Urzędu Wojewódzkiego Lwowskiego wydane po (1/I. 1933 r.) wejściu w życie przepisów Rozp. Prez. R. P. z dn. 27. X. 1932 (Dz. U. R. P. Nr 94/807).

PISMO OKÓLNE NR AP. 38/28

z dnia 2/I. 1933

w sprawie pozwoleń na broń do użytku osobistego (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 1/33).

Do
P. P. Wojewodów oraz Komisarza Rządu
m. st. Warszawy.

W związku z wejściem w życie prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27/X. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że z dniem 1 stycznia 1933 r. zaczynają obowiązywać tylko te przepisy powyższego prawa, których wykonanie

nie wymaga wydania rozporządzeń wykonawczych.

Do czasu wydania takich rozporządzeń, zachowują moc obowiązującą w tym zakresie właściwe przepisy i instrukcje dotychczasowe.

O ile chodzi o sprawę pozwoleń na broń do użytku osobistego, to, jak z powyższego wynika, powinny one być wydawane na razie na dotychczasowych zasadach, gdyż wzory, terminy i tryb postępowania przy wydawaniu zostaną dopiero uregulowane rozporządzeniem, o którym mowa w art. 29 powołanego prawa.

Z uwagi jednak na to, że rozporządzenie to ukaże się już w najbliższym czasie i wprowadzi odmienne typy pozwoleń, należy wydawanie ich do tego czasu możliwie ograniczyć do wypadków poważnego i niecierpiącego zwłoki interesu poszczególnych petentów.

W związku z wątpliwościami, podniesionymi w prasie, co do ważności pozwoleń, wydanych przed dniem 1 stycznia 1933 roku, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że zgodnie z brzmieniem art. 55 ust. 1 powołanego prawa, zachowują one swą ważność na czas, na jaki zostały wydane; o ile pozwolenia te zostały wydane na okres krótszy, niż do 31 marca 1933 r. ważność ich z mocy samego prawa przedłuża się do tego

terminu, bez potrzeby dopełnienia jakichkolwiek formalności.

W końcu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że uprawnienia władz przy wydawaniu i cofaniu pozwoleń na broń regulowane są od dnia 1 stycznia 1933 r. przepisami nowego prawa; z dniem tym powstaje też obowiązek posiadaczy pozwoleń do przedstawiania ich właściwom władzom w razie zmiany miejsca zamieszkania (art. 23).

PISMO OKÓLNE

z dnia 16/II. 1933 r.

AP. 38/29 — bezpłatne pozwolenie na broń (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 3/33).

Do

Prezydium Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

Nowe prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807), które weszło w życie z dniem 1 stycznia br. przewiduje w art. 22 ust. 6 zwolnienie od wszelkich opłat m. in. pozwoleń na broń, wydawanych urzędnikom i funkcjonariuszom państwowym oraz osobom wymienionym w

art. 19 ust. 3 tego prawa (żołnierzom w służbie czynnej, w stanie nieczynnym i w stanie spoczynku oraz oficerom kontraktowym i oficerom czasu wojny) na podstawie zaświadczeń ich władzy przełożonej, stwierdzających, że broń ta jest im potrzebna dla obrony osobistej lub w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych.

W krótkim czasie po ogłoszeniu tego prawa, a nawet jeszcze przed jego wejściem w życie, do powiatowych władz administracji ogólnej zaczęły napływać liczne podania o wydanie bezpłatnych pozwoleń na broń, zaopatrzone w przewidziane w art. 22 ust. 6 zaświadczenia władzy przełożonej petenta (w jednym ze starostw do dnia 1 stycznia zanotowano kilkadziesiąt takich podań).

Przy rozpatrywaniu wspomnianych podań okazało się jednak, że w większości wypadków władze przełożone, wymienionych na wstępie osób, wydawały im omawiane zaświadczenia bez należytego wniknięcia w intencję i wolę ustawodawcy, zawartą w powołanym przepisie.

Brak tej wnikliwości stwierdzono głównie w przypadkach zaświadczania potrzeby posiadania broni dla obrony osobistej.

W związku z powyższym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że użyte w art. 22 ust. 6 prawa o broni, pojęcia „obrony osobistej" i „związku z wykonywaniem obowiązków służbowych" po-

winny być interpretowane zgodnie z myślą całego przepisu.

Związek z wykonywaniem obowiązków służbowych zachodzi wtedy, gdy z uwagi na spełniane przez urzędników lub funkcjonariuszów państwowych obowiązki służbowe pożądane jest, by obok ochrony, którą mieniu państwowemu daje samo Państwa, w obronie tego dobra mogli współdziałać także odnośni urzędnicy i funkcjonariusze państwowi, względnie, gdy ze względu na charakter służby dany urzędnik lub funkcjonariusz państwowy obowiązany jest do posiadania określonego rodzaju broni, a obowiązek ten wynika nie z przepisu prawnego, lecz np. z zarządzenia władz przełożonych, instrukcji służbowej itp. W tym ostatnim wypadku omawiany przepis stanowi uzupełnienie postanowienia art. 21 ust. 1 punkt b).

Odmienną myśl ma użycie pojęcia „obrony osobistej". Przypadki takiej obrony zachodzą wówczas, gdy urzędnik lub funkcjonariusz ze względu na spełniane czynności może być narażony na bezprawne napaści i z tego tytułu wskazane jest danie mu możności obrony osobistej przeciw ewentualnym napastnikom.

Jak wynika ze złożonych dotychczas podań, omawiane zaświadczenia wydano także wielu osobom, które w latach poprzedzających miały broń w charakterze czysto prywatnym, nigdy zaświad-

czenia swej władzy przełożonej nie przedstawiały i na żadne niebezpieczeństwo ze względu na wykonywanie swoich obowiązków służbowych nie były i nie są narażone.

Ponieważ praktyka taka powoduje kilkakrotne zwiększenie się liczby podań i wskutek tego, stosunkowo duży ubytek w dochodach Skarbu Państwa z opłat od pozwoleń na broń — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o udzielenie stosownych pouczeń urzędom podległym.

Uprasza się o traktowanie sprawy jako pilnej.

OKÓLNIK NR 32

z dnia 30/III. 1933 r.

AP. 38/28 o pozwoleniach na broń

(Dz. U. M. S. Wewn. Nr 4/33).

Do

P. P. Wojewodów oraz Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z wydaniem rozporządzenia z dn. 23 marca br. o pozwoleniach na broń do użytku osobistego oraz o nabywaniu i pozbywaniu się tej broni (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 179) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

I. Pozwolenia na posiadanie lub posiadanie i noszenie broni.

Wzór tych pozwoleń ustalony został w załączniku Nr 1 do powołanego wyżej rozporządzenia. Druki rozsyłać będzie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w miarę zapotrzebowania; druki w ilości, potrzebnej dla wydania pozwoleń w najbliższym czasie zostaną rozesłane bez specjalnego zapotrzebowania w miarę wykonywania ich przez Drukarnię Państwową.

Przy wydawaniu tych pozwoleń postępować należy w sposób następujący:

o ile pozwolenie wydane zostaje na okaziciela zamiast fotografii na str. 2-giej umieścić należy czerwonym atramentem wzmiankę: „Pozwolenie na okaziciela".

Przed wydaniem pozwolenia żądać należy podpisania go przez osobę uprawnioną; gdyby w konkretnym wypadku podpisanie natrafiało na trudności (np. pozwolenie na okaziciela) należy przy wydawaniu zwrócić uwagę na postanowienie § 5*).

---

*) Paragrafy, powołane w niniejszym piśmie bez dalszego określenia, oznaczają odpowiednie przepisy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 179) artykuły zaś — postanowienia prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807).

Przy wypełnianiu str. 3 pozwolenia, w wypadkach, gdy pozwolenie nie obejmuje broni typu wojskowego, należy skreślić w powołanej podstawie prawnej słowa: „i 2".

W pozwoleniach na okaziciela, w miejscu, przeznaczonym na umieszczenie imienia i nazwiska osoby uprawnionej, wymienić należy dokładnie nazwę urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub organizacji, której pozwolenie zostaje wydane i skreślić słowo: „zamieszkałe" oraz podać jej siedzibę.

W pozwoleniach tylko na posiadanie broni należy skreślić słowa: „i noszenia".

Broń na str. 3 wymieniać należy, podając jedynie jej rodzaj i kaliber, ewentualnie według uznania także i system. Przy wydawaniu pozwoleń na dubeltówki oraz broń białą, wystarczy podanie tylko rodzaju broni. Każdy wiersz służy dla wymienienia tylko jednej sztuki broni.

W pozwoleniach na okaziciela, uprawniających do posiadania większej ilości broni tego samego rodzaju, można wymienić tę broń w jednym wierszu, podając słownie jej ilość. Może to mieć miejsce jednak tylko w tych wypadkach, gdy wszystkie sztuki broni mają być przechowywane w jednym miejscu i noszone tylko w zwartych oddziałach jak np. w pozwoleniach, wydawanych zrzeszeniom przysposobienia wojskowego i wy-

chowania fizycznego oraz stowarzyszeniom strzeleckim. Dowódca oddziału uzbrojonego obowiązany jest pozwolenie na broń posiadać przy sobie.

W wypadkach, gdy poszczególne sztuki broni, posiadanej na zasadzie pozwolenia na okaziciela, mają być przechowywane lub noszone oddzielnie, na każdą sztukę broni należy wystawić osobne pozwolenie, gdyż każda osoba, przechowująca lub nosząca broń powinna posiadać na nią pozwolenie przy sobie.

Wolny wiersz służy dla oznaczenia w pozwoleniach na posiadanie broni, zgodnie z postanowieniem ostatniego zdania § 2 lokalu, w którym broń ma być przechowywana; adnotacja ta potrzebna jest tylko wtedy, gdy broń ma być przechowywana nie w obrębie mieszkania osoby uprawnionej, lecz np. w sklepie, w biurze itp.

Pozwolenie na broń może uprawniać do nabywania amunicji do tej broni bez ograniczeń lub z ograniczeniami bądź nie zawierać w ogóle takiego uprawnienia; stosownie do powyższego należy przy wystawianiu pozwolenia bądź wykreślić jedynie miejsce wykropkowane, bądź skreślić słowa: „bez ograniczeń“ i dopisać w jakiej ilości lub jakiego rodzaju amunicję wolno nabywać, albo wreszcie między słowami: „Pozwolenie. . . . . uprawnia“ wpisać słowo: „nie“ i skreślić słowa: „bez ograniczeń“.

Z reguły nie należy wprowadzać ograniczeń co do nabywania amunicji, o ile nie ma obaw, że osoba uprawniona prawa tego może nadużyć.

W pozwoleniach na broń białą należy oczywiście skreślić wszystkie słowa, dotyczące nabywania amunicji.

Termin ważności pozwolenia określać należy przez podanie daty, do której włącznie pozwolenie jest ważne (miesiąc pisać słownie). § 7 wprowadza zasadniczo pozwolenia trzyletnie, termin ten jednakowoż w każdym poszczególnym wypadku może ulec ograniczeniu zależnie od uznania władzy lub potrzeby posiadania broni.

Jeżeli wydawane pozwolenie wolne jest od opłat stemplowych z mocy przepisów ustawy o opłatach stemplowych lub art. 22 ust. 6 należy skreślić słowa: „Opłatę stemplową pobrano“ i na str. 3 umieścić adnotację o zwolnieniu z podaniem podstawy prawnej (stemplem, a w razie braku jego — czerwonym atramentem).

Wszystkie niewypełnione miejsca na str. 3 należy wykreślać.

Str. 4 i 5 służą dla dokonywania adnotacyj o zmianie miejsca zamieszkania (art. 23 ust. 2).

Na str. 6 adnotowuje się przedłużenia terminu ważności pozwolenia; w bezpłatnych pozwoleniach wzmiankę o zwolnieniu od opłat umieszczać należy analogicznie, jak na str. 3.

Jeżeli wydawane pozwolenie uprawniać ma do nabycia wszystkich sztuk broni, wymienionych na str. 3, należy pozostawić wszystkie karty na nabycie broni (str. 11, 13, 15 i 17), podając jedynie na każdej nazwę starostwa i numer sprawy. Str. 7, 8, 9 i 10 pozostają w tym wypadku niewypełnione.

W razie, gdy osoba uprawniona posiada już w chwili wydania pozwolenia część broni, wymienionej na str. 3, należy tę broń zapisać w odpowiednich rubrykach na str. 7 względnie 8, 9, 10 (przy zapisywaniu dubeltówek należy wymienić tylko rodzaj i kaliber broni, a przy broni białej tylko jej rodzaj), potwierdzając fakt posiadania jej pieczęcią i podpisem urzędowym; karty, które uprawniałyby do nabycia tej broni, należy z pozwolenia usunąć, pozostawiając jedynie karty na nabycie broni, której osoba uprawniona w chwili wydania pozwolenia nie posiada, a na którą pozwolenie zostało wydane.

W wypadkach, gdy osoba uprawniona ma już wszystkie sztuki broni, broń tę należy zapisać w pozwoleniu, jak wyjaśniono wyżej i pozwolenie wydać bez kart na nabycie broni.

W pozwoleniach na okaziciela, wydawanych na większą ilość broni tego samego rodzaju (patrz wyżej), można nie zapisywać broni na str. 7

względnie 8, 9, 10; strony te wówczas należy przekreślić.

Mogą być wypadki, że osoba, która pozbyła się broni, względnie której broń ta została skradziona itp., pragnie nabyć broń ponownie, nie posiada jednak w pozwoleniu na broń karty na jej nabycie. Wydawanie w tych wypadkach nowego pozwolenia nie jest konieczne, lecz wystarczy wydanie osobnego pozwolenia na nabycie określonej broni. W pozwoleniu tym należy umieścić zastrzeżenie, że ważne ono jest jedynie przy równoczesnym okazaniu pozwolenia na broń (powołać Nr pozwolenia, władzę, która je wydała i Nr aktów tej władzy); poza tym pozwolenie to podobnie jak karta na nabycie broni, powinno zawierać miejsce dla wpisania nabytej broni. Przy nabywaniu broni na zasadzie takiego pozwolenia mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 15.

Na str. 19, 20 i 21 uskuteczniać należy te adnotacje, dla których brak jest odpowiednich rubryk w pozwoleniu np. o zmianie lokalu, w którym broń ma być przechowywana (§ 2), o zmianie miejsca zamieszkania, o ile zabraknie na tę adnotację właściwych rubryk itp.

Zgłaszanie zmiany miejsca zamieszkania (art. 23 ust. 2), kradzieży lub zagubienia broni (§ 10) oraz składanie przez osoby, które pozbyły się broni, dowodów pozbycia się jej (§ 19) nie

wymaga wnoszenia przez osoby do tego zobowiązane specjalnych podań, ani też jakichkolwiek opłat z tego tytułu.

Przy wydawaniu pozwoleń należy pobierać 20 gr tytułem zwrotu kosztów druku*).

II. Pozwolenia na posiadanie zbioru broni.

Wzór tego pozwolenia ustalony został w załączniku Nr 2. Pozwolenia te drukowane nie będą, lecz w każdym poszczególnym wypadku powinny być sporządzane przez władzę, która pozwolenie zamierza wydać.

Przy wypełnianiu str. 1 pozwolenia należy kierować się wskazówkami, dotyczącymi wypełniania str. 3 pozwoleń na broń z tym, że:

przy udzielaniu takich pozwoleń organizacjom, instytucjom, zakładom itp., prócz wymienienia ich nazwy i siedziby, należy wymienić także imię, nazwisko i miejsce zamieszkania osoby, odpowiedzialnej za przechowywanie zbioru broni (np. Muzeum .... w ..... w osobie .....). Zmiana tej osoby nie będzie wymagała wydania nowego pozwolenia, lecz jedynie umieszczenia stosownej adnotacji na str. 4 dotychczasowego pozwolenia.

---

*) Ustęp niniejszy został uchylony pismem okólnym Nr AP. 38/28, zamieszczonym na str. 75.

Wzmiankę o uprawnieniu do nabywania broni należy zredagować analogicznie, jak wzmiankę o uprawnieniu do nabywania amunicji w pozwoleniu na broń.

W wypadku posiadania większego zbioru broni, nie jest z reguły konieczne wymienianie na str. 2 i 3 pozwolenia każdej sztuki broni oddzielnie; wystarczy w tych razach zapisanie broni grupami, według jej rodzajów, z podaniem ilości sztuk broni każdego rodzaju i w miarę możności z oznaczeniem innych cech wspólnych w danej grupie. Fakt posiadania wymienionej broni należy potwierdzić analogicznie, jak w pozwoleniu na broń.

Jeżeli pozwolenie nie zawiera uprawnienia do nabywania broni, bezpośrednio pod wykazem posiadanej broni należy umieścić dalszy tekst pozwolenia (str. 4 wzoru), o ile zaś takie uprawnienie zawiera — należy pozostawić odpowiednią ilość miejsca dla wpisywania broni nabytej.

Ilość stron pozwolenia podana jest we wzorze tylko przykładowo i przy wydawaniu pozwolenia może być zależnie od potrzeby zmniejszona lub zwiększona.

Równocześnie uchyla się wszystkie okólniki i zarządzenia dotychczasowe w sprawach, objętych niniejszym zarządzeniem, a w szczególności okólnik Nr 132 z dn. 30 listopada 1921 r. oraz

pisma okólne z dn. 10 stycznia 1922 r. Nr BP. 3012/21 i z dn. 22 grudnia 1926 r. Nr IV. AP. 15050/26 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 48, poz. 3; str. 52, poz. 4; str. 57, poz. 14).

PISMO OKÓLNE NR AP. 38/28

z dnia 19/IV. 1933

w sprawie pozwoleń na broń (Dz. U. Min. Spr. Wewn. Nr 6/33).

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) oraz
P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do okólnika Nr 32 z dn. 30. 3. 1933 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla pomieszczone w nim zarządzenie w sprawie pobierania przy wydawaniu pozwoleń na broń 20 gr. tytułem zwrotu kosztów druku.

Wobec powyższego należy niezwłocznie zaniechać pobierania tej opłaty, uzyskane zaś do tego czasu kwoty pieniężne wpłacić za pokwitowaniem do właściwych kas skarbowych na dochód budżetu Min. Spraw Wewnętrznych dział II § 6 (sprzedaż druków, inwentarza i makulatury).

PISMO OKÓLNE NR AP. 38/67

z dnia 26/X. 1933

w sprawie broni w wystawach sklepowych (Dz. U. M. S. W. Nr 16/33).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło, że sklepy handlujące bronią umieszczają w wystawach sklepowych bardzo znaczne ilości broni palnej długiej i krótkiej oraz amunicji do niej, przy czym przedmioty te pozostają zazwyczaj w wystawie i w nocy, nawet przy całkowicie niezabezpieczonych oknach wystawowych.

Takie postępowanie ułatwia w znacznym stopniu rabunek broni przez elementy przestępcze (wypadki takie miały już kilkakrotnie miejsce) i nie może być nadal tolerowane ze względu na bezpieczeństwo publiczne. Zechce zatem P. Wojewoda (P. Komisarz Rządu) niezwłocznie wydać odpowiednie zarządzenia na podstawie art. 10 ust. 5 prawa o broni z dn. 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807).

W zarządzeniach tych należy przewidzieć:

a) zakaz umieszczania w ogóle w wystawach

sklepowych broni palnej krótkiej automatycznej i wielostrzałowej i amunicji do niej;

b) zakaz pozostawiania w wystawie po zamknięciu sklepu broni palnej długiej i amunicji do niej, o ile okna wystawowe nie są zabezpieczone (kratami i żaluzjami) w taki sposób, że włamanie się do nich i wydobycie znajdującej się w nich broni nie jest możliwe w krótkim czasie;

c) obowiązek przechowywania broni palnej krótkiej w sklepie tylko w pomieszczeniach odpowiednio zabezpieczonych przed włamaniem.

Wyjątkowo może być dozwolone umieszczenie w wystawie sklepowej jednej do dwóch sztuk okazowych broni palnej krótkiej jednakże tylko w stanie nienadającym się do użytku (po wyjęciu zasadniczych części mechanizmu itp.).

Przy wydawaniu pozwoleń na handel bronią należy zwracać uwagę na to, aby drzwi i okna sklepów i składów z bronią zaopatrzone były w mocne i pewne kraty, żaluzje itp uniemożliwiające po zamknięciu sklepu łatwe włamanie do lokalu lub okna wystawowego.

Zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) polecić podległym władzom i organom zwracanie stałej uwagi na to, aby przytoczone powyżej zarządzenie było ściśle przestrzegane. Winnych należy pociągać do odpowiedzialności, a w razie powta-

rzania się wykroczenia cofać pozwolenia na handel bronią.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Lwowskiego z 20. XI. 1933 r.

o zabezpieczeniu broni i amunicji w przedsiębiorstwach handlu bronią i amunicją

(Lwowski Dziennik Wojew. Nr 23, poz. 144 ex 1933).

Na podstawie art. 10 ust. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 27 października 1932 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807) zarządzam:

1) Wszystkie istniejące na terenie Województwa Lwowskiego przedsiębiorstwa handlu bronią i amunicją zobowiązane są przechowywać broń palną krótką w sklepie tylko w pomieszczeniach odpowiednio zabezpieczonych przed włamaniem, jak kasy ogniotrwałe, skrzynki stalowe przymocowane do ziemi itp. przy czym broń ta winna znajdować się stale w stanie zdemontowanym przez wyjęcie zasadniczych części, które należy przechowywać w oddzielnym miejscu.

2) Zakazuje się umieszczanie w ogóle w wystawach sklepowych broni palnej krótkiej automa-

tycznej i wielostrzałowej i amunicji do niej za wyjątkiem jednej do dwu sztuk okazowych broni palnej krótkiej w stanie zdemontowanym nienadającym się do użytku.

3) Zakazuje się pozostawienia na wystawie po zamknięciu sklepu broni palnej długiej i amunicji do niej, o ile okna wystawowe nie są zabezpieczone kratami i żaluzjami w taki sposób, że włamanie się do nich i wydobycie znajdującej się w niej broni jest możliwe w krótkim czasie.

Winni nieprzestrzegania niniejszych przepisów ulegną w myśl art. 49 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z 27. X. 1932 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych — jeżeli za czyn nie grozi kara surowsza, karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 złotych, przy czym władza administracyjna może orzec przepadek broni i amunicji, jak również zabronić po myśli art. 52 rozp. sprzedaży broni i amunicji na czas od roku do lat 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20 listopada 1933.

PISMO OKÓLNE

z dnia 6/II. 1934 Nr 38/29

o bezpłatnych pozwoleniach na broń dla pracowników pocztowych (Dz. U. M. S. Wewn. 3/34).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Poniżej umieszczone pismo Min. Poczt i Telegrafów, przesyła się w związku z pismem okólnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16. 2. 1933 r Nr AP. 38/29 do wiadomości, zakomunikowania p. p. Starostom (P. P. Dyrektorom Policji, Komisarzowi Rządu m. Gdyni) i właściwego wykorzystania.

MINISTERSTWO
POCZT I TELEGRAFÓW
BIURO PERSONALNE
Nr BP. 83.
Warszawa, dn. 23. I. 1934 r.

Załącznik do pisma
ok. AP. 38/29.

Bezpłatne pozwolenia na broń.

Do

Dyrekcji Poczt i Telegrafów

1) w Warszawie, 2) w Lublinie, 3) w Wilnie, 4) w Poznaniu, 5) w Bydgoszczy, 6) w Katowicach, 7) w Krakowie, 8) we Lwowie.

Nawiązując do zarządzenia z dnia 22 lutego 1933 r. Nr BP. 83 Ministerstwo Poczt i Telegrafów zarządza co następuje:

Zaświadczenia, przewidziane w art. 22 ust. 6 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807), w celu zwolnienia od opłat pozwoleń na broń, wydawanych urzędnikom i funkcjonariuszom państwowym dla obrony osobistej lub w związku z wykonaniem obowiązków służbowych mogą być wydawane jedynie:

1) inspektorom okręgowym,
2) naczelnikom urzędów,
3) pracownikom zatrudnionym w dziale kasowym,
4) doręczycielom wypłacającym lub inkasującym pieniądze,
5) doręczycielom paczek lub przesyłek wartościowych.

Zaświadczenie na otrzymanie bezpłatnych pozwoleń na broń wydają na prośbę zainteresowanych: inspektorom okręgowym i naczelnikom urzędów — Dyrekcja P. i T., kategoriom zaś wymienionym pod 3—5 — naczelnicy urzędów.

Wymienione zaświadczenia mogą być wydawane jedynie po stwierdzeniu, wynikającej z pełnionych przez petenta obowiązków służbowych, koniecznej potrzeby posiadania lub posiadania i noszenia broni. Zaświadczenia te dotyczyć mogą tylko takiego rodzaju i takiej ilości broni, która jest istotnie uzasadniona powyższą potrzebą.

OKÓLNIK

z dnia 27/II. 1934 Nr 31 AP. 38/74

w sprawie przepisów o noszeniu i używaniu broni przez pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“

(Dz. U. M. S. Wewn. Nr 5/73).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu
na m. st. Warszawę.

Na podstawie art. 22 ust. 5 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807) wydaję w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów następujące przepisy o noszeniu i używaniu broni przez pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“:

1. Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“, wyznaczeni do strzeżenia przesyłek pocztowych w pomieszczeniach urzędu pocztowego lub do ochrony ładunku pocztowego w czasie transportu (konwojenci) albo zajęci w ambulansach pocztowych, mogą być uzbrojeni w krótką broń palną.

Doręczyciele pocztowi, doręczający adresatom

do domów przekazy pocztowe lub przekazy Pocztowej Kasy Oszczędności wraz z gotówką albo przesyłki wartościowe, mogą być uzbrojeni w krótką broń palną lub pałki gumowe.

Pracownicy, pełniący służbę wartowniczą, mogą być uzbrojeni w krótką lub długą broń palną.

Wszyscy wyżej wymienieni pracownicy mogą być ponadto zaopatrzeni w gwizdki alarmowe.

2. Pracownicy mogą nosić broń i gwizdek alarmowy jedynie w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

Podczas noszenia broni każdy pracownik obowiązany jest posiadać przy sobie pozwolenie na tę broń, wydane dla pracownika państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

3. Naczelnicy (kierownicy) urzędów pocztowych obowiązani są założyć i prowadzić księgę ewidencyjną, w której, dla każdego pracownika, upoważnionego do noszenia broni palnej, należy odnotowywać numer broni i pozwolenia na tę broń, przydzielonych pracownikowi oraz każdorazowo: ilość wydanych i zwróconych nabojów, datę i godzinę wydania i zwrotu broni palnej, nabojów i pozwolenia.

W księdze ewidencyjnej należy również odnotowywać dla każdego pracownika (doręczyciela), upoważnionego do noszenia pałki gumowej,

numer pozwolenia na tę broń, wydanego pracownikowi.

4. Broń palną, naboje oraz pozwolenia na tę broń naczelnicy (kierownicy) urzędów pocztowych przechowują w lokalu urzędu pod zamknięciem i ponoszą odpowiedzialność w wypadku zagubienia lub dostania się ich do rąk osób niepowołanych.

5. Broń palną wraz z nabojami oraz pozwolenie na tę broń wydaje pracownikowi za pokwitowaniem w księdze ewidencyjnej bezpośrednio przed rozpoczęciem przez niego służby naczelnik (kierownik) urzędu pocztowego lub pracownik przez niego do tego upoważniony.

Po ukończeniu służby pracownik obowiązany jest niezwłocznie zwrócić otrzymaną broń palną, naboje oraz pozwolenie naczelnikowi (kierownikowi) urzędu pocztowego lub pracownikowi przez niego do tego upoważnionemu, potwierdzając zwrot w księdze ewidencyjnej.

6. Pracownik obowiązany jest w chwili otrzymania broni palnej naładować ją i zabezpieczyć, a przy oddawaniu rozładować. Czynności te mają być wykonywane z zachowaniem należytej ostrożności.

7. Pałkę gumową i gwizdek alarmowy przechowuje się w lokalu urzędu pocztowego obok torby, przydzielonej każdemu pracownikowi (dorę-

czycielowi), który zabiera i pozostawia je każdorazowo równocześnie z torbą.

Pozwolenie na noszenie pałki gumowej powinno stale znajdować się w torbie pracownika, upoważnionego do noszenia tej pałki.

8. Naczelnicy (kierownicy) urzędów pocztowych obowiązani są osobiście lub przez pracownika do tego upoważnionego każdorazowo sprawdzać, czy wszystkie pałki gumowe i gwizdki alarmowe zostały we właściwym czasie zwrócone.

9. Przepisy powyższe nie mają zastosowania do broni, stanowiącej prywatną własność pracowników.

10. Pracownik uprawniony jest do użycia broni w celu odparcia rzeczywistego i bezprawnego napadu lub zamachu, zagrażającego bezpośrednio jego życiu, życiu osób trzecich albo powierzonemu pracownikowi mieniu pocztowemu, jeżeli odparcie takiego napadu lub zamachu innymi środkami jest niemożliwe, a zwłoka grozi niebezpieczeństwem.

11. Użycie broni palnej może nastąpić tylko po jednorazowym ostrzeżeniu.

Jeżeli ze względu na okoliczności danego przypadku, ostrzeżenie ustne jest niemożliwe, użycie broni palnej może nastąpić po jednorazowym wystrzale ostrzegawczym w powietrze.

Bez ostrzeżenia wolno użyć broni palnej tylko wówczas, gdy wszelka zwłoka grozi bezpośred-

nim niebezpieczeństwem życiu pracownika lub osób trzecich albo naraziłaby na bezwzględną utratę mienia pocztowego.

12. O ile to jest możliwe, należy w razie konieczności użycia broni palnej starać się tylko unieszkodliwić napastnika na tyle, ile tego wymagają okoliczności przypadku.

13. O każdym przypadku użycia broni pracownik obowiązany jest donieść niezwłocznie najbliższemu komisariatowi lub posterunkowi Policji Państwowej oraz naczelnikowi (kierownikowi) urzędu pocztowego.

14. Gwizdka alarmowego wolno pracownikowi używać jedynie w przypadkach, wymagających niezwłocznej pomocy organów służby bezpieczeństwa.

Aby wezwać tej pomocy, pracownik powinien dawać powtarzające się przeciągłe sygnały gwizdkiem.

Powyższe przepisy przesyłam do wiadomości i wydania stosownych zarządzeń zaznaczając, że Pan Minister Poczt i Telegrafów wyda ze swej strony potrzebne zarządzenia, w związku z którymi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udzieli osobnym okólnikiem szczegółowych instrukcyj.

PISMO OKÓLNE

z dnia 21/VI. 1934 Nr AP. 38/29

o bezpłatnych pozwoleniach na broń dla pracowników pocztowych (Dz. U. M. S. Wewn. 17/34).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Poniższe podaje się do wiadomości i właściwego wykorzystania w uzupełnieniu pisma okólnego z dnia 6 lutego br. Nr AP. 38-29 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 29).

MINISTERSTWO
POCZT I TELEGRAFÓW
Biuro Personalne
BP. 83.
Warszawa,
dnia 25 maja 1934 r.

Zał. do pisma ok.
Nr AP. 38-29.

Bezpłatne pozwolenie na broń.

Do

Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów (wszystkich)

Zarządzenie z dnia 23 stycznia 1934 Nr BP. 83 Ministerstwo uzupełnia w następujący sposób:

a) W ustępie drugim tego zarządzenia dodaje

się nowy punkt: „6) pracownikom technicznym, zatrudnionym na przestrzeni przy budowach i naprawach tras i przewodów telegr. i telef., którzy mają poruczone pieniądze na wypłaty wynagrodzeń lub tp. albo też mają obowiązek pilnowania materiałów technicznych".

b) W ustępie trzecim w wierszu ostatnim po wyrazach „wymienionym pod" zamiast cyfr „3—5" należy umieścić cyfry „3—6".

OKÓLNIK

z dnia 6/X. 1934 Nr 126

o noszeniu i używaniu broni przez pracowników Banku Polskiego (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 30/34).

(Uwaga: Vide okólnik następny).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W związku z ogłoszonymi w Monitorze Polskim z dn. 13 października 1934 r. Nr 236 przepisami o noszeniu i używaniu broni przez pracowników Banku Polskiego*), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że P. P. Starostowie:

*) Przepisy te przedrukowane są poniżej.

a) będą powiadamiani przez Dyrekcję (Oddziały) Banku Polskiego o osobach, które wyznaczone zostały do przechowywania, wydawania itp. posiadanej przez Bank broni, o osobach, którym broń ma być wydawana, oraz o każdej zmianie w tym zakresie;

b) w razie potrzeby mogą przeprowadzać na miejscu doraźną kontrolę, celem stwierdzenia, czy obowiązujące przepisy są przestrzegane. Kontrola taka będzie polegała przede wszystkim na sprawdzaniu przez upoważnionego do tego urzędnika księgi ewidencyjnej oraz sposobu przechowywania i wydawania broni i amunicji.

W przypadku dostrzeżenia uchybień lub zaistnienia jakichkolwiek zastrzeżeń, związanych z bezpieczeństwem publicznym, należy niezwłocznie porozumiewać się z Dyrekcją (Oddziałem) Banku Polskiego, prosząc o wydanie potrzebnych zarządzeń.

PRZEPISY MIN. SPR. WEWN.

z dnia 4/X. 1934

o noszeniu i używaniu broni przez pracowników Banku Polskiego (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 30/34).

Na podstawie art. 22 ust. (5) prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27

października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownicy Banku Polskiego, pełniący funkcje wartownicze wewnątrz lub z zewnątrz obiektów Banku, albo konwojujący przesyłki wartościowe, mogą być uzbrojeni w krótką lub długą broń palną.

Pracownicy, pełniący dyżur i czynności inspekcyjne po godzinach urzędowych, mogą być uzbrojeni w krótką broń palną.

§ 2. Pracownicy (§ 1) mogą być uzbrojeni jedynie w czasie pełnienia służby.

Podczas noszenia broni każdy pracownik obowiązany jest posiadać przy sobie pozwolenie na tę broń, wydane dla „pracownika Banku Polskiego".

§ 3. Komendant straży w Dyrekcji Banku Polskiego w Warszawie oraz Dyrektorzy Oddziałów tego Banku lub osoby, pisemnie przez nich do tego upoważnione, przechowują broń, naboje oraz pozwolenia na broń pod zamknięciem w lokalu Banku Polskiego i ponoszą odpowiedzialność w przypadku zagubienia lub dostania się tych przedmiotów do rąk osób niepowołanych.

§ 4. Osoby, wymienione w § 3, obowiązane są prowadzić księgę ewidencyjną pracowników, zaopatrywanych w broń, w której dla każdego pracownika oddzielnie należy odnotowywać rodzaj

i numer broni przydzielonej pracownikowi, numer pozwolenia na tę broń oraz każdorazowo: ilość wydanych i zwróconych nabojów, datę i godzinę wydania oraz zwrotu broni, nabojów i pozwolenia.

§ 5. Broń naboje i pozwolenia na broń wydają pracownikom bezpośrednio przed rozpoczęciem przez nich służby osoby, wymienione w § 3.

Pracownicy obowiązani są zwracać tym osobom otrzymaną broń, naboje i pozwolenia niezwłocznie po ukończeniu służby. Otrzymanie i zwrot broni, nabojów i pozwoleń pracownicy obowiązani są potwierdzać podpisem w księdze ewidencyjnej.

§ 6. Pracownicy obowiązani są w chwili otrzymania broni naładować ją i zabezpieczyć, a przy oddawaniu rozładować. Czynności te mają być wykonywane z zachowaniem należytej ostrożności.

§ 7. Pracownicy uprawnieni są do użycia broni w celu odparcia rzeczywistego i bezprawnego napadu lub zamachu, zagrażającego bezpośrednio ich życiu, życiu osób trzecich albo powierzonemu pracownikom mieniu Banku Polskiego, jeżeli odparcie takiego napadu lub zamachu innymi środkami jest niemożliwe, a zwłoka grozi niebezpieczeństwem.

Użycie broni dopuszczalne jest tylko wów-

czas, gdy nie grozi ono bezpośrednim niebezpieczeństwem życiu osób postronnych.

§ 8. Użycie broni może nastąpić tylko po przynajmniej jednorazowym ostrzeżeniu.

Jeżeli, ze względu na okoliczności danego przypadku, ostrzeżenie ustne jest niemożliwe, użycie broni może nastąpić po jednorazowym wystrzale ostrzegawczym w powietrze.

Bez ostrzeżenia wolno użyć broni tylko wówczas, gdy wszelka zwłoka grozi bezpośrednim niebezpieczeństwem życiu pracownika lub osób trzecich, albo naraziłaby Bank Polski na bezwzględną utratę mienia.

§ 9. W razie konieczności użycia broni, należy, o ile to jest możliwe, starać się jedynie unieszkodliwić napastnika na tyle, ile tego wymagają okoliczności przypadku.

§ 10. O każdym przypadku użycia broni pracownik obowiązany jest donieść niezwłocznie swemu przełożonemu, który natychmiast zawiadomi najbliższy posterunek Policji Państwowej.

§ 11. Przepisy §§ 1—6 nie dotyczą broni, stanowiącej prywatną własność pracowników.

§ 12. Przepisy niniejsze wchodzą w życie w trzydzieści dni po dniu ogłoszenia.

PISMO OKÓLNE

z dnia 7/XII. 1934 Nr AP. 38/117

o pozwoleniach na handel bronią (Dz. U. M. S. Wewn. 35/34).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z zapytaniami kilku P. P. Wojewodów w sprawie udzielania pozwoleń na handel bronią do czasu wydania rozporządzenia przewidzianego w art. 8 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807 z 1932 r.) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje poniższy wzór takiego tymczasowego pozwolenia celem odpowiedniego zastosowania.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że wzór ten ma za zadanie jedynie wskazać w jaki sposób mają być redagowane pozwolenia; pozwolenia takie w każdym przypadku powinny uwzględniać indywidualne warunki.

URZĄD WOJEWÓDZKI
(KOMISARIAT RZĄDU
na m. st. Warszawę)
Nr
, dnia

Zał. do pisma
Nr. AP. 38—117
Wzór.

POZWOLENIE.

Na podstawie art. 6 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807) udziela się

(imię i nazwisko względnie firma)

zamieszkałemu w

(względnie siedziba firmy)

pozwolenia na prowadzenie handlu bronią (lub tylko amunicją) w

(lokal przedsiębiorstwa)

Pozwolenie uprawnia do:

1. Prowadzenia handlu:

a) bronią palną

(ograniczenia rodzaju)

b) amunicją

(ograniczenia rodzaju np. do broni określonej w pkt. a)

c) prochem strzelniczym,

2) nabijania nabojów do broni palnej myśliwskiej[1]). Ilość prochu strzelniczego, znajdujące-

---

[1]) Zakres uprawnień, wynikających z pozwolenia, podany jest przykładowo; zakres ten powinien być indywidualnie w każdym pozwoleniu określony; pozwolenie nadawać może wszystkie lub tylko niektóre uprawnienia spośród wyżej wymienionych.

go się w lokalu przedsiębiorstwa (i w ewent. składzie), nie może przekraczać ..... klg. Proch strzelniczy powinien być przechowywany w szczelnych naczyniach metalowych (ponadto określenie pomieszczenia, w którym proch ma być przechowywany oraz ewent. inne ograniczenia co do tego). (Określenie pomieszczeń i sposobu przechowywania broni i amunicji w zależności od indywidualnych warunków).

Niedozwolone jest:

a) przechowywanie broni, amunicji lub prochu strzelniczego, przeznaczonych do handlu, poza lokalem przedsiębiorstwa (oraz poza lokalem, w którym mieści się specjalny skład tych przedmiotów, o ile taki skład istnieje. Ewent. istnienie składu powinno być wyraźnie w pozwoleniu określone, lokal jego uprzednio ma być zbadany podobnie, jak lokal samego przedsiębiorstwa),

b) umieszczanie w wystawach sklepowych automatycznej i wielostrzałowej broni palnej krótkiej oraz amunicji do takiej broni.

(Określenie warunku przechowywania broni i amunicji po zamknięciu sklepu — vide pismo okólne z dn. 26. X. 1933 r. Nr AP. 38/67).

(Określenie warunku prowadzenia aparafowanych ksiąg według praktykowanego dotychczas sposobu oraz obowiązku zapisywania w nich

wszystkich czynności handlowych bezpośrednio po ich dokonaniu).

Władze administracji ogólnej oraz organa P. P. mogą w każdym czasie przeprowadzać kontrolę przedsiębiorstwa. Osoby . . . . . winny

(rodzaj zatrudnienia w przedsiębiorstwie)

odpowiadać warunkom, określonym w art. 5 ust. 1 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych i mogą być zatrudnione tylko za zgodą Urzędu Wojewódzkiego (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę)[2]).

Pozwolenie niniejsze jest ważne do dnia..... W razie wejścia w życie rozporządzenia, przewidzianego w art. 8 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych, przed upływem terminu ważności niniejszego pozwolenia, zostanie ono zastąpione pozwoleniem w formie, przewidzianej w tym rozporządzeniu z tym, że przedsiębiorstwo będzie musiało być we właściwym czasie dostosowane do warunków nowego pozwolenia[3]).

Opłatę stemplową na podstawie art. 156 pkt. 5 ustawy o opłatach stemplowych pobrano[4]).

---

[2]) Pozwolenie może zawierać ewent. inne warunki, o ile w danym przypadku okażą się one potrzebne, jak np. określenie maksymalnego zapasu broni i amunicji.

[3]) Pozwolenia z reguły nie powinny być wydawane na okres dłuższy, niż 3 lata.

[4]) Po tekście pozwolenia powinno pozostać miejsce na u-

PISMO OKÓLNE

z dnia 24. IV. 1935 Nr AP. 38/92

o postępowaniu w wypadku zgubienia lub kradzieży broni (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 14/35).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Starostów.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że zawiadomienia, składane w myśl § 10 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U .R. P. Nr 22, poz. 179) w wypadkach kradzieży lub zagubienia broni podawane są z kolei do wiadomości wojewódzkim i powiatowym władzom admini-

---

mieszczenie adnotacyj urzędowych, jak np. stwierdzenia osoby odpowiedzialnego zastępcy w przypadku, określonym w art. 5 ust. 2 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych, przedłużenia terminu ważności pozwolenia, zmian lokalu przedsiębiorstwa lub warunków pozwolenia, otwarcia filii przedsiębiorstwa (dla filii może być określony specjalny zakres uprawnień lub inne indywidualne warunki).

Lokal przedsiębiorstwa powinien być zbadany w sposób dotychczas praktykowany przed wydaniem pozwolenia lub w razie zamierzonej zmiany lokalu albo otwarcia filii — przed umieszczeniem wyżej wymienionej adnotacji na pozwoleniu.

stracji ogólnej, a nawet organom Policji Państwowej na całym obszarze Państwa.

Postępowanie takie należy uznać za niecelowe; powoduje ono wielką ilość pism i potrzebę prowadzenia osobnych ewidencyj, zawierających zwiększające się z biegiem czasu dane co do różnych rodzajów broni z różnych części Państwa; korzystanie z tych ewidencyj staje się coraz bardziej utrudnione i w większości przypadków jest zbędne, gdyż okoliczności sprawy nie nasuwają wątpliwości co do pochodzenia broni.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o zaniechanie tego trybu postępowania i wykorzystywanie omawianych zawiadomień w sposób, jaki w zależności od indywidualnych okoliczności każdego przypadku okaże się potrzebny lub najbardziej wskazany.

Z reguły więc w razie kradzieży broni postępowanie zależne będzie od przebiegu i wyników dochodzenia w danej sprawie, a w przypadku zagubienia broni, o ile nie powstaną jakieś wątpliwości, wystarczy powiadomienie odpowiednich organów Policji Państwowej.

Oczywiście w każdym przypadku złożenia zawiadomienia o kradzieży czy zagubieniu broni należy zarządzić zbadanie szczegółów sprawy.

Poza tym należy przestrzegać ścisłego stoso-

wania się do postanowień §§ 15—20 powołanego rozporządzenia i w razie podejrzeń co do bezprawnego nabycia lub pozbycia się broni zarządzać sprawdzenie.

OKÓLNIK

z dnia 6/VII. 1937 Nr 39 AP. 38/15

o wydawaniu pozwoleń na broń myśliwską w celu tępienia szczura piżmowego (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 18/37).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych powierzyło Związkowi Organizacyj Rybackich R. P. w Warszawie, ul. Kopernika 30 opracowanie planu i metod walki ze szczurem piżmowym, Związek ten po zebraniu z terenu odpowiednich informacyj doszedł do wniosku, że najbardziej radykalnym sposobem tępienia wspomnianego szkodnika jest zabijanie go przy użyciu broni palnej (dubeltówki).

Biorąc pod uwagę, że sprawa wytępienia szczura piżmowego leży nie tylko w interesie bezpośrednio zagrożonych gospodarstw, ale przede

wszystkim, wobec istniejącej obawy dalszego rozmnażania się szczura, posiada wyraźne znaczenie publiczne, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych uważa za możliwe wydawanie pozwoleń na broń myśliwską w celu tępienia szczura piżmowego bez potrzeby równoczesnego ubiegania się przez petentów o wydanie karty łowieckiej — tym więcej, że szczur piżmowy nie jest zwierzęciem podpadającym pod działanie przepisów prawa łowieckiego.

Oczywiście pozwolenie na broń myśliwską dla celu wyżej wskazanego może być wydane jedynie osobom, które posiadają ogólne warunki uzasadniające udzielenie im pozwolenia na posiadanie i noszenie broni palnej oraz co do których nie zachodzi żadna obawa, że broń myśliwską użyją w celach łowieckich. — Wydanie pozwolenia na broń myśliwską w celu tępienia szczura piżmowego uskutecznione w trybie wyjątkowym, przewidzianym w niniejszym okólniku, winno być wyraźnie zaznaczone przez umieszczenie w pozwoleniu na broń w rubryce „adnotacje władzy“ następującej klauzuli: „Broń może być używana wyłącznie w celu tępienia szczura piżmowego“.

OKÓLNIK

z dnia 16/XII. 1937 Nr 63

o wydawaniu bezpłatnych pozwoleń na broń wójtom i sołtysom

(Dz. U. M. S. Wewn. Nr 34/37).

Do

P. P. Wojewodów i Starostów.

W okólniku Nr 122 z dnia 12 sierpnia 1922 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 54) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyraziło zgodę na wydawanie bezpłatnych pozwoleń na broń krótką tym wójtom i sołtysom, którzy rzeczywiście broni takiej potrzebują ze względu na spełniane przez nich czynności urzędowe.

Wobec ukazania się w międzyczasie nowych przepisów o broni, mianowicie prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807), regulującego między innymi również sprawę bezpłatnych pozwoleń na broń, powstała wątpliwość czy i ewentualnie w jakim zakresie wspomniany okólnik może mieć zastosowanie obecnie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia w tym względzie co następuje:

Art. 22 powołanego prawa o broni przewi-

duje w ust. 4 wydawanie pozwoleń na okaziciela między innymi urzędom, instytucjom i przedsiębiorstwom państwowym i samorządowym, którym broń jest potrzebna dla ochrony ich mienia lub bezpieczeństwa życia ich pracowników. Zgodnie z przepisem art. 22 ust. 6 takie pozwolenia wolne są od wszelkich opłat.

Poza tym art. 22 ust. 6 przewiduje możność wydawania funkcjonariuszom państwowym dla celów obrony osobistej lub w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych imiennych pozwoleń na broń, o ile przedłożą oni w tym względzie odpowiednie zaświadczenie swej władzy przełożonej. Pozwolenia takie również zwolnione są od wszelkich opłat.

Ponieważ przepis art. 22 ust. 6 dotyczy w tej mierze tylko funkcjonariuszów państwowych, przeto imiennych pozwoleń na broń, które by były wolne od opłat, wójtom i sołtysom wydawać nie można.

Natomiast Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie widzi przeszkód, by w przypadkach uzasadnionych warunkami służby wydawano zarządom gmin dla wójtów i sołtysów na zasadzie art. 22 ust. 4 bezpłatne pozwolenia na broń na okaziciela. Sprawa własności broni nie powinna wpływać na istotę zagadnienia, rzeczą zaś powiatowych władz administracji ogólnej będzie dopilnować, by w razie

ustąpienia z urzędu wójta lub sołtysa wydane pozwolenie na okaziciela zostało mu odebrane oraz by odnośna osoba broni nie posiadała nielegalnie.

Okólnik Nr 122 z dnia 12 sierpnia 1922 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 54, poz. 7) — uchyla się.

PISMO OKÓLNE M. S. WEWN.

z dnia 8/VI. 1938 Nr AP. 38/39

o opłatach stemplowych od podań (próśb) o pozwolenie na noszenie broni, wnoszonych przez urzędników i funcjonariuszy państwowych

(Dz. U. M. S. Wewn. Nr 17/38).

Do

Urzędów Wojewódzkich i Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z pismem okólnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 lutego 1933 r. Nr AP. 38/29 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 3/1933, poz. 42) jeden z Urzędów Wojewódzkich podniósł kwestię — czy postanowienia art. 22 ust. 6 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807) odnoszą się również do wnoszonych przez urzędników i funkcjonariuszów pań-

stwowych podań o wydanie pozwoleń na noszenie broni czy też jedynie do samych pozwoleń.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, iż wspomniane postanowienia odnoszą się jedynie do pozwoleń na broń, a nie do podań o wydanie pozwolenia. Podania te podlegają opłacie stemplowej w wysokości 5 zł i po 50 gr od każdego załącznika na mocy art. 145 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 64/1935, poz. 404).

CZĘŚĆ III

CZĘŚĆ III.

Nieuchylone (aktualne) okólniki M. S. Wewn. wydane przed 1/I. 1933 (wejściem w życie Rozp. Prez. R. P. z dnia 27/X. 1932

(Dz. U. R. P. Nr 94/807).

OKÓLNIK NR 98

z dnia 29/VIII. 1924 B. P. 3229

w sprawie nabywania broni i amunicji przez osoby wojskowe i funkcjonariuszy P. P.

(Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 54).

Do

wszystkich P. P. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Wobec wynikłych wątpliwości co do prawa nabywania krótkiej broni palnej przez osoby wojskowe oraz funkcjonariuszów policji państwowej

wyjaśniam w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych, co następuje:

I. Osoby wojskowe nabywać mogą krótką broń palną (rewolwery i pistolety automatyczne, kal. 6,3 do 9 mm.) jedynie na podstawie piśmiennego pozwolenia, wydanego przez ich bezpośredniego przełożonego. Pozwolenie to pozostaje u sprzedającego broń i służy jako dowód sprzedaży broni osobie do kupna uprawnionej.

II. Funkcjonariusze policji państwowej nabywać mogą na własność broń palną krótką wszelkiego kalibru, o ile broń ta używana ma być jednocześnie w celach służbowych, jedynie na podstawie imiennego pisemnego pozwolenia właściwego Komendanta powiatowego (względnie Komisarza) policji państwowej. Pozwolenie to pozostaje u sprzedającego.

Kupiona przez funkcjonariusza policji państwowej broń winna być niezwłocznie zarejestrowana we właściwej Komendzie powiatowej (wzgl. Komisariacie) i Komenda ta (Komisariat) winna zawiadomić o kupnie właściwe Starostwo z zaznaczeniem o zarejestrowaniu broni w spisie broni należącej do ekwipunku i przeznaczonej do użytku służbowego. Sprzedaż takiej broni przez funkcjonariusza policji państwowej nastąpić może również jedynie za pozwoleniem Komendanta (Komisarza) policji państwowej, o sprzedaży winno być zawia-

domione Starostwo z podaniem osoby, względnie firmy, która broń tę nabyła.

Funkcjonariusze policji państwowej, kupujący broń palną jedynie dla własnego użytku i nie mającą być użytą dla ekwipunku i dla celów służbowych, podlegają przy jej kupnie tym samym przepisom, jak osoby cywilne i winni uzyskać pozwolenie władzy administracyjnej. P. P. Komendanci (Komisarze) policji państwowej mogą wydawać wymienione powyżej pozwolenia tylko wówczas, gdy nabywana przez funkcjonariusza policji państwowej na własność broń ma służyć jednocześnie do użytku służbowego.

III. Nabywanie amunicji do broni palnej krótkiej, oraz nabywanie broni białej może być dokonywane przez osoby wojskowe i funkcjonariuszów policji za okazaniem legitymacji służbowej.

Zechce Pan Wojewoda (Delegat Rządu, Komisarz Rządu) wydać niezwłocznie odpowiednie instrukcje podległym władzom i organom policyjnym, oraz spowodować odpowiednie pouczenie osób, uprawnionych do handlu bronią i amunicją.

OKÓLNIK NR 47 BP. 8476/26

z dnia 6. V. 1926

w sprawie krótkiej broni palnej typu wojskowego (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 56).

Do

wszystkich P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ponieważ dotychczas nie ustalono typu broni palnej, krótkiej, przeznaczonej dla potrzeb armii, Min. Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spraw Wojsk. wyjaśnia, iż do czasu ustalenia typu wojskowego krótkiej broni palnej należy uważać za broń wojskową krótką jedynie pistolety automatyczne oraz rewolwery specjalnie cechowane i numerowane, jako stanowiące własność Skarbu Państwa. Z chwilą ustalenia typu wojskowego krótkiej broni palnej, szczegółowe przepisy wydane w odpowiednim czasie określą sposób postępowania z tą bronią, znajdującą się na składach w przedsiębiorstwach prywatnych oraz uregulują obrót nią.

Równocześnie uchyla się przepisy okólnika Nr 55 z dnia 28 czerwca 1921 r. L. BP. 777 wobec tego, że Min. Spr. Wojsk. nie uważa nadal wymienionej w nim krótkiej broni palnej za broń typu wojskowego.

OKÓLNIK NR 51 BP. 2966/26
z dnia 6/V. 1926

w sprawie postępowania z bronią skonfiskowaną (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 56).

Do

P. P. Wojewodów (w b. zaborze rosyjskim) i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Uchylając okólnik Nr 68 z dnia 23 lipca 1921 r. (BP. 866) zarządzam co następuje:

1. Skonfiskowaną na mocy prawomocnych orzeczeń broń lub amunicję wojskową tak zdatną, jak i niezdatną do użytku winni P. P. Starostowie pod rachunkiem i za potwierdzeniem odbioru przesyłać do właściwych Dowództw O.K. Inną broń i amunicje należy podzielić na broń zdatną i niezdatną do użytku. Broń i amunicje zdatną do użytku należy przesyłać w stosownych odstępach czasu do Urzędów Wojewódzkich.

2. Urzędy Wojewódzkie będą przekazywać broń palną krótką (pistolety lub rewolwery) Komendantom Wojewódzkim P. P. dla użytku policji, zaś broń myśliwską do właściwych Okręgowych Dyrekcyj Lasów Państwowych na potrzeby straży lasów państwowych i samorządowych[1]). Broń sta-

[1]) Zmiana punktu 2 okólnikiem Nr 67 z 1926 r.

rożytną, względnie mającą wartość muzealną i nienadającą się skutkiem tego do wyżej wzmiankowanego użytku należy wyłączać i broń taka może być odstępowana do zbiorów przy instytucjach państwowych lub samorządowych, lub jeśli tego rodzaju załatwienie nie da się przeprowadzić broń taką należy sprzedawać z licytacji handlom broni lub osobom posiadającym pozwolenie na broń lub kolekcjonującym broń.

3. Broń niezdatną do użytku i jej części (szmelc) winni P. P. Starostowie sprzedawać z licytacji jako szmelc przy czym uprzednio przedsięwziąć należy kroki w celu zupełnego uczynienia tej broni i jej części niezdatnymi ani do użytku, ani do naprawienia. Ponieważ sprawa ta w poszczególnych Starostwach nasuwać może trudności pozostawiam uznaniu Panów przeprowadzenie tej sprzedaży przez władze administracyjne I instancji lub przez Urzędy Wojewódzkie. W każdym razie zniszczenie przedmiotów podlegających sprzedaży, jako szmelc winno być dokładnie przeprowadzone przy świadkach i winno być zaprotokółowane.

4. P. P. Starostowie winni przesyłać corocznie do dnia 15 stycznia za rok ubiegły wykazy skonfiskowanej broni do Urzędów Wojewódzkich, ponadto zaś winni również przesyłać sprawozdanie o każdej licytacji, które należy przedsiębrać w mia-

rę nagromadzenia większej ilości nieużytecznej broni.

OKÓLNIK NR 67 BP. 4389/26

z dnia 22/VI. 1926

w sprawie postępowania z bronią skonfiskowaną (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 57).

Do

P. P. Wojewodów (w b. zaborze rosyjskim) i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zawiadomiło, że ze względu na zmianę uzbrojenia straży leśnej w lasach państwowych, nie może nadal korzystać z broni myśliwskiej skonfiskowanej i przesyłanej mu przez władze administracyjne.

W związku z powyższym, uchylając p. 2 okólnika Nr 51 z dnia 6 maja 1926 r. odnośnie przekazywania skonfiskowanej broni myśliwskiej Okręgowym Dyrekcjom Lasów Państw., zarządzam, co następuje:

Broń myśliwską, co do której orzeczenia o konfiskacie się uprawomocniły, należy sprzedawać z publicznego przetargu. Do przetargu dopuszczane być mogą tylko osoby posiadające pozwolenia na broń (względnie na kupno broni), oraz

osoby mające pozwolenia na handel bronią myśliwską. Sumy osiągnięte ze sprzedaży winny być zarachowywane na poczet dochodów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Zasadniczo sprzedaż winna być dokonywana przez władze administracyjne II instancji, P. P. Wojewodowie jednak mogą upoważnić do jej przeprowadzania również poszczególne władze administracyjne I instancji, tam gdzie sprzedaż taka na miejscu będzie mogła być z korzyścią przeprowadzona i gdy pożądanym będzie uniknąć kosztów i trudności związanych z przesyłaniem broni przez Starostów. Terminy sprzedaży wyznaczać należy w zależności od ilości nagromadzonej broni.

Przy każdej sprzedaży winien być prowadzony dokładny wykaz tak sprzedawanej broni, jak i kupujących osób, przy czym w tych wypadkach, gdy nabywca przedstawi pozwolenie wydane nie przez władzę urządzającą sprzedaż, władza wydająca pozwolenie winna być zawiadomiona o zakupieniu broni.

OKÓLNIK

z dnia 27/III. 1927 Nr AP. 2907/27

komunikaty prasowe o przetargach na skonfiskowaną broń myśliwską
(Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 58).

Do

Panów Wojewodów.

Celem ułatwienia szerszym kołom myśliwych wzięcia udziału w przetargach na skonfiskowaną broń myśliwską, zarządzonych przez władze administracyjne, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca, aby urząd przeprowadzający przetarg przesyłał odpowiedni komunikat redakcjom fachowych pism łowieckich do wiadomości i ewentualnego bezpłatnego ogłoszenia. Komunikat taki winien podawać datę i miejsce przetargu oraz ilość i jakość broni, mającej być sprzedaną.

Według posiadanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych informacyj, fachowymi pismami łowieckimi są w danej chwili: „Łowiec Polski", Warszawa, Nowy Świat 35, organ Centralnego Związku Polskich Stowarzyszeń Łowieckich, „Łowiec", Lwów, Ossolińskich 11, organ Małopolskiego Towarzystwa Łowieckiego, „Nowiny Ludowe", Warszawa, skrzynka pocztowa 511, or-

gan Centralnego Związku Wiejskich Kółek Myśliwskich.

OKÓLNIK NR 65 AP. 13570/26

z dnia 29/III. 1927

w sprawie krótkiej broni palnej typu wojskowego (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 58)

Do

wszystkich P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Nawiązując do okólnika Nr 47 z dnia 6 maja 1926 r. L. BP. 8476/26, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spraw Wojskowych wyjaśnia, że za bezwzględną własność Skarbu Państwa uważać należy wszelką krótką broń palną oznaczoną orłem państwowym i literami „W. P.“. Są to cechy stosowane w Armii Polskiej.

Definitywne ustalenie typu krótkiej broni palnej jest w toku i w swoim czasie otrzyma Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu) stosowne wskazówki.

OKÓLNIK NR 93 IV. AP. 5283/27

z dnia 22/IV. 1927

w sprawie broni palnej prywatnej zwolnionych funkcjonariuszy P. P.

(Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 58).

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Przy wykonywaniu okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 98 z dnia 29 sierpnia 1924 r. wynikły wątpliwości, jak należy postąpić z bronią palną prywatną, kupioną przez funkcjonariuszów policji dla użytku służbowego (p. II ustępy pierwszy i drugi wzmiankowanego okólnika) w wypadkach, gdy dany funkcjonariusz zostanie zwolniony i nie przedłoży zezwolenia władzy administracyjnej na dalsze posiadanie, wzgl. noszenie broni.

Ponieważ do zwolnionych funkcjonariuszów policji mają zastosowanie wszystkie przepisy obowiązujące osoby cywilne, posiadanie, wzgl. noszenie przez nich broni palnej zależne jest od uzyskania pozwolenia właściwej władzy administracyjnej. Dlatego też przełożeni policyjni zatrzymują broń zwolnionych funkcjonariuszów policji do czasu

przedstawienia przez nich takiego pozwolenia. Ze względu jednak na to że przechowywanie broni przez czas nieokreślony nie jest pożądane, gdyż może dać powód do żądania odszkodowania, zwolnieni funkcjonariusze policji winni uzyskać decyzję władzy administracyjnej, co do udzielenia lub odmowy zezwolenia w określonym terminie.

W tym celu poszczególni Komendanci policji będą zawiadamiać właściwe władze administracyjne I inst. o zwolnieniu danego funkcjonariusza, podając jego nazwisko, imię i adres, oraz rodzaj i numer pozostawionej przez niego broni. P. P. Starostowie po otrzymaniu tych danych będą zawiadamiać właściciela broni, że winien on w odpowiednim terminie, (który należy oznaczyć w zawiadomieniu) uzyskać pozwolenie na posiadanie, wzgl. noszenie broni, posiadanej przez niego w czasie pełnienia służby policyjnej lub sprzedać ją osobie pozwolenie takie posiadającej, w przeciwnym zaś razie broń ulegnie konfiskacie.

O ile właściciel broni w ciągu wyznaczonego terminu nie poczyni starań o pozwolenie lub nie sprzeda broni, należy orzec konfiskatę broni, przekazując ją jednocześnie do użytku policji państwowej. Rozumie się, że w razie, gdyby wyżej wymieniony złożył prośbę o zezwolenie i prośba ta została załatwiona odmownie, należy mu wyznaczyć nowy termin na jej dobrowolną sprzedaż.

Zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) wydać podległym władzom odpowiednie zarządzenia w myśl powyższego.

OKÓLNIK NR 108 AP. 10004

z dnia 16/V. 1929

w sprawie niszczenia broni skonfiskowanej myśliwskiej niezdatnej do użytku (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 65).

Do

Panów Wojewodów

Wśród broni myśliwskiej, konfiskowanej u kłusowników i innych jednostek posiadających ją nielegalnie, znajduje się znaczna liczba egzemplarzy, bądź to broni starej znacznie zużytej, a nawet zniszczonej, bądź też broni wykonanej przez niefachowców: domorosłych dyletantów wiejskich lub małomiasteczkowych. Broń ta dla myśliwych bezwartościowa, a niebezpieczna w użyciu, w wypadku sprzedaży jej przez władze drogą przetargu publicznego jest nabywana oczywiście nie przez zawodowych myśliwych, lecz przez pośredników, z rąk których przechodzi następnie najczęściej do kłusowników.

Wobec powyższego Ministerstwo poleca, aby

przed wyznaczaniem przetargów na broń skonfiskowaną, poddawano ją skrupulatnej kontroli dla oceny jej zdatności do użytku, a następnie niszczono trybem wskazanym w okólniku Min. Spr. Wewn. Nr 51 z 1926 r. nie tylko egzemplarze oczywiście niezdatne do użytku, ale i wątpliwe z punktu widzenia tej zdatności stosownie do podanych na wstępie wskazówek.

OKÓLNIK NR 189 AP. 11520/1

z dnia 27/VIII 1929

broń skonfiskowana — tryb przekazywania władzom wojskowym (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 65).

Do

wszystkich P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W załączeniu przesyła się odpis okólnika Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 18 czerwca 1929 r. L. 1907/Og/Org. dotyczącego trybu przejmowania od władz administracyjnych i sądowych skonfiskowanego materiału uzbrojenia.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że przepisy te w niczym nie zmieniają dotychczasowych obowiązków władz administracyj-

nych w zakresie konfiskowania wymienionych w okólniku Ministerstwa Spraw Wojskowych materiałów, a w szczególności przestrzega przed nieoględnością w konfiskowaniu przedmiotów wymienionych w punktach E, F, I. K. i zaleca w każdym wypadku, choćby najmniejszej wątpliwości, ustalać skrupulatnie z pomocą fachowców pochodzenie tychże.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia równocześnie, że wszelkie podlegające załatwieniu w myśl tych przepisów sprawy, dotyczące skonfiskowanej broni, które już do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wpłynęły, a jeszcze nie zostały załatwione, względnie które ewentualnie będą nadesłane Min. Spraw Wewn. przed otrzymaniem niniejszego okólnika przez władze administracji ogólnej, zostaną Urzędom Wojewódzkim zwrócone do kompetentnego załatwienia.

Załącznik — Odpis.

Warszawa, dnia 18 czerwca 1929 r.

MSWojsk. L. 1907/Og/Org. — Materiał uzbrojenia. Przejmowanie od władz adm. i sądowych.

Sprawę przejmowania mat. uzbr. (znalezionych, odebranych) przekazywanych przez władze administracyjne (policja państwowa, straż celna itp.), władze sądowe (lica czynu) reguluję w następujący sposób:

Wojskowy Zakład Zaopatrzenia Uzbrojenia (Główne i pomocnicze Składnice Uzbrojenia) mogą przyjmować materiał uzbrojenia (broń artyleryjska, małokalibrowa, przyrządy optyczne i miernicze, mat. wybuchowe, mat. obrony przeciwgazowej, przybory, przyrządy, opakowanie itp.) w wypadku, gdy:

1) materiał ten posiada charakter materiału wojskowego i należy do jednego z działów uzbrojenia mat. uzbr., wyszczególnionego poniżej,

2) pochodzenie wojskowe tego materiału zostało przez fachowców stwierdzone. Dotyczy ono mat. uzbr., zarówno wyprodukowanego w kraju, za granicą, względnie mat. uzbrojenia, pochodzącego z b. państw zaborczych,

3) materiał pochodzenia niewojskowego, jeżeli jest typu pokrewnego z wojskowym i ze względu na swój charakter i bezpieczeństwo publiczne, musi być usunięty, lub zniszczony (prochy, mat. wybuch. itp.). Przy przyjmowaniu broni należy się kierować następującymi wytycznymi:

A) broń artyleryjska:
do broni artyl. zaliczyć należy działa wszelkich kalibrów, przodki, jaszcze, części składowe i zapasowe, bez względu na pochodzenie i cechy.

B) broń małokalibrowa maszynowa:
do niej zaliczyć należy karabiny maszynowe cięż-

kie, lekkie, ręczne, części składowe i zapasowe, bez względu na kaliber, pochodzenie i cechy.

C) broń palna małokalibrowa długa:
do niej zaliczyć należy broń małokalibrową typu wojskowego, magazynową lub jednostrzałową, gwintowaną, kalibru 6,3 mm. w górę, na kulę z płaszczem twardym lub o lufie na kulę miękką (ołowianą 9 mm. w górę), jak również przerobioną z typu wojskowego, bez względu na system i kaliber.

D) broń palna krótka:
do niej zaliczyć należy broń, posiadającą następujące cechy:

a) wyrobu polskiego, oznaczoną orłem państwowym i literami W. P.,

b) niemiecką systemu Browning'a, Parabellum, Schwarzlose, posiadające następujące cechy, umieszczone na prawej stronie szkieletu, oraz na dolnej części lufy:

korona częstokroć z kulką u góry, u dołu litera duża „U", przy czym broń ostrzelana posiada ponadto nad tą koroną, albo obok niej drugą koronę większą z krzyżykiem u góry,

c) austriacką systemu Steyera, Mausera, Frommera o cechach: korona z krzyżykiem u góry w obwodzie, względnie bez obwodu, a pod koroną litera „k". Z liczby tej broni, broń wyrabiana w Wiedniu, posiada poza tym monogram z liter:

„V“, „Y“ i „E“, a broń wyrabiana w Budapeszcie — niezamknięte u góry serce z rzymską jedynką w tym niedomknięciu,

d) rosyjską systemu Nagana z wybitym godłem państwowym (orzełek dwugłowy), pod którym zamieszczony jest znak fabryczny: dwa blisko położone obok siebie znaczki, przypominające literę „X“.

We wszystkich b. państwach zaborczych cechy na krótkiej broni palnej, charakteryzujące jej wojskowe pochodzenie, umieszczane były na prawej stronie szkieletu oraz na dolnej części lufy.

E) broń biała, lanco:
bagnety, szable, sztylety wszelkich wzorów i narodowości, o ile posiadają cechy materiału wojskowego.

F) przyrządy optyczne i miernicze:
lornetki, goniometr busolę, busole, poziomnice, celowniki artyleryjskie, lunety zwykłe i nożycowe, oraz wszelkie przyrządy optyczne i miernicze związane z bronią.

G) Amunicja:

1) artyleryjska wszelkich rodzai kalibrów i pochodzenia,

2) małokalibrowa wyrobu polskiego zagranicznego i z b. państw zaborczych typu wojskowego bez względu na pochodzenie i rodzaj (ostra, ślepa, szkolna itp.),

3) granaty ręczne, karabinowe i specjalne, bez względu na rodzaj, pochodzenie i cechy,

4) specjalna bez względu na rodzaj, kaliber, cechy i pochodzenie,

5) wszelkie elementy amunicji zarówno nowe, jak i używane,

H) Prochy i mat. wybuchowe:
używane w armii, bez względu na rodzaj i pochodzenie.

I) Materiał obrony przeciwgazowej:
do niego zaliczyć należy: maski przeciwgazowe, pochłaniacze, puszki, aparaty tlenowe itp., gdy stwierdzone zostało, że materiały te stanowią własność wojskową.

J. Opakowanie
do broni, amunicji i mat. obrony przeciwgazowej typu wojskowego i zastępcze używane w armii, za granicą i w b. armiach zaborczych, posiadające napisy w języku polskim lub obcym, określającym przeznaczenie, pochodzenie oraz zawartość: — opakowanie doraźne, służące do transportu mat. uzbr., należące do wysyłającego, tylko w wypadku, gdy nadawca nie zastrzeże sobie zwrotu.

K) Wszelkie maszyny,
przybory, przyrządy i narzędzia pochodzenia wojskowego, służące do wyrobu i naprawy mat. uzbr. oraz funkcjonowania i konserwacji, w wypadku, gdy stwierdzone zostało, że materiały te stanowią

bezsprzeczną własność zakładów i instytucyj uzbrojenia i formacyj liniowych.

Do przyjmowania mat. uzbr. (znalezionych, odebranych, zdeponowanych) upoważniam Wojsk. Zakł. Zaop. Uzbr. (Główne i pomocnicze Składnice Uzbrojenia), — w szczególności:

1) Główną Składnicę Uzbrojenia Nr 1 Warszawa — Cytadela dla broni, amunicji, mat. wybuchowych i mat. obrony przeciwgazowej,

2) Główną Składnicę Uzbrojenia Nr 2 — Dęblin — Stawy, Główną Składnicę Uzbrojenia Nr 4 — Regny dla amunicji i mat. wybuchowych,

3) Główną Składnicę Uzbrojenia Nr 3 — Przemyśl dla broni, amunicji i mat wybuchowych,

4) Pomocnicze Składnice Uzbrojenia Nr 1 —10 dla broni, amunicji, mat. wybuch. i mat. obrony przeciwgazowej,

5) Pomocnicza Składnica Uzbrojenia Nr 11 Wilno — dla amunicji mat. wybuchowych.

Władze administracyjne i sądowe, znajdujące się na terenie danego O. K. przekazywać mogą mat. uzbr. (broń, amunicję, mat. wybuchowy i mat. obrony przeciwgazowej) zasadniczo do pomocniczych składnic uzbr. Nr 1—10, zaś do Głównych Składnic Uzbrojenia tylko materiały, do których odbioru uprawnione one zostały wyżej.

Wojsk. Zakł. Zaop. Uzbr. (Główne i pomocnicze Składnice Uzbrojenia) obowiązany jest

ten materiał odebrać i wydać w zamian pokwitowanie w/g obowiązujących w tej mierze przepisów.

Wysyłanie mat. uzbr. wyszczególnionego w punkcie A, B, C, D, E, F, I, J i K. przez władze administracyjne i sądowe do miejsca postoju pomocniczych względnie Głównych Składnic Uzbrojenia odbywa się na koszt tych Składnic, przy czym w wypadku konieczności transportowania mat. uzbr. drogą kołową (końmi, samochodem) porozumieją się odnośne władze z zarządcami Składnic co do sposobu dostarczenia środków przewozowych na ten cel.

Środki przewozowe w miejscu postoju Składnicy Uzbrojenia powinien dostarczyć zarządca odnośnej Składnicy, względnie pokryć koszt przewozu. Natomiast wysyłanie mat. uzbr. wyszczególnionego w p. G. H. może nastąpić dopiero po stwierdzeniu przez fachowca Składnicy Uzbrojenia przydatności i możliwości transportowania tego materiału. W wypadku, gdyby transportowanie tego mat. uzbr. nasuwało wątpliwości i mogłoby ewent. zagrażać bezpieczeństwu publicznemu, powinien tenże, za uprzednim zezwoleniem odnośnej władzy, materiał ten zniszczyć.

Koszta związane z tą pracą powinien pokryć Wojskowy Zakład Zaopatrzenia Uzbrojenia

(Składnice Uzbrojenia) z kredytów na ten cel przewidzianych.

W razie konieczności otrzymania pomocy do prac, związanych z załadowaniem lub zniszczeniem, dokonywanych poza miejscem postoju Składnicy Uzbrojenia, powinien fachowiec Składnicy Uzbrojenia zwrócić się do władz lokalno-garnizonowych o pomoc, zaś w razie braku tych władz na miejscu, do władz administracyjnych.

W związku z powyższym anuluję jednocześnie zarządzenie Dep. Uzbr. M. S. Wojsk. L. 28336/Br. R. M. z dnia 24. IX. 25 r., L. 23703/Br. R. M. z dnia 5. XI. 26 r., 21730/Br. R. M. z dnia 14. X. 27 r., 25077/Br. R. M. z dnia 8. XI. 27 r. 27219/Am. z dnia 22. X. 27 r. i 30171/Or. Org. z dnia 23. XII. 27 r.

OKÓLNIK NR 199 AP. 10757/1

z dnia 18. IX. 1929

w sprawie nadsyłania broni nabitej ostrymi nabojami

(Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 67).

Do

wszystkich P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wojskowych (Wojskowy Zakład Zaopatrzenia Uzbrojenia) pismem z dnia 23 maja r. b. L. 2962/29/Mat. I zakomunikowało, iż zachodzą często wypadki, że poszczególne Starostwa i Komisariaty Policji Państwowej, odsyłając do wojskowych Składnic Uzbrojenia broń małokalibrową pozostawiają w komorach nabojowych ostre naboje, co może spowodować nieszczęśliwe wypadki.

W związku z powyższym zechce Pan wydać podległym Sobie władzom i organom zarządzenia, aby w razie odsyłania broni do Składnic Uzbrojenia, stan jej był uprzednio dokładnie zbadany pod względem bezpieczeństwa manipulowania nią przy przesyłkach, przenoszeniu, magazynowaniu itp.

O dokonanym sprawdzeniu przesyłanej broni urząd przesyłający winien każdorazowo uczynić

odpowiednią adnotację w piśmie, wzgl. w wykazie przy którym broń jest przesyłana do władz wojskowych.

OKÓLNIK NR 100 AP. 38/12

z dnia 21/VII. 1932

o przechowywaniu broni w Starostwach (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 12/32).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło niejednokrotnie, że przechowywanie skonfiskowanej, zajętej lub stanowiącej dowody rzeczowe broni palnej w urzędach starościńskich ma miejsce w sposób wysoce niewłaściwy. Broń przechowywana jest w taki sposób, że każdy, nawet spośród osób postronnych, ma do niej dostęp, skutkiem czego broń ginie i często dostaje się w niepowołane ręce. Tam nawet, gdzie broń jest przechowywana staranniej, nie jest ona zabezpieczona dostatecznie przed kradzieżą lub rabunkiem. Poza tym broń taka używana jest niejednokrotnie przez urzędników i funkcjonariuszów starostwa dla celów osobistych, jest wypożyczana osobom trzecim

i przechodzi z rąk do rąk bez żadnej kontroli. Zdarzyły się nawet wypadki handlu bronią skonfiskowaną. Stan taki dłużej trwać nie może bez narażenia bezpieczeństwa publicznego na szkodę i bez szkody dla powagi władz państwowych wobec ludności, zarządzam zatem w tej sprawie, co następuje:

1) wszelka broń palna i biała skonfiskowana lub czasowo zajęta winna być przechowywana do czasu jej sprzedaży, przekazania właściwym władzom lub organom etc. w osobnym zamkniętym i odpowiednio zabezpieczonym pomieszczeniu. Tam, gdzie pomieszczenia takiego brak, należy ją przechowywać w takim miejscu, które nie jest dostępne dla osób postronnych i znajduje się stale pod nadzorem, przy czym należy ją zabezpieczyć w taki sposób, aby nie mogła być swobodnie zabierana (np. przez przeciągnięcie łańcucha lub grubego drutu przez cyngle i zamknięcie na kłódkę);

2) broń winna być rozładowana (okólnik Min. Spr. Wewn. Nr 199 z dnia 18 września 1929 r. — Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 67) i ewent. naboje do broni winny być przechowywane oddzielnie;

3) każda sztuka broni winna być zaopatrzona w kartkę ewidencyjną z numerem odpowiadającym numerowi rejestru broni w starostwie i z ewent. innymi danymi, potrzebnymi dla identyfika-

cji. Kartka winna być tak przymocowana lub nalepiona, aby bez jej uszkodzenia wzgl. zerwania sznurka, broni nie można było używać;

4) Zabraniam kategorycznie używania broni przechowywanej w starostwie przez kogokolwiek spośród urzędników i funkcjonariuszów starostwa dla celów osobistych, wypożyczania jej lub dawania komukolwiek spośród osób postronnych;

5) każdy z P. P. Starostów wyznaczy jednego z urzędników starostwa dla nadzoru nad przechowywaną bronią. Ten urzędnik tylko winien mieć do broni dostęp i on winien prowadzić jej kontrolę i czuwać nad utrzymaniem jej w porządku. Poza tym P. P. Starostowie obowiązani są osobiście zwracać stale uwagę na to, aby powyższe wytyczne były ściśle przestrzegane i aby przy wszelkich zmianach w stanie przechowywanej broni (sprzedaż z licytacji, odesłanie do władz wojskowych lub policji, zwrot, przekazanie sądowi) zmiany te były należycie odnotowywane w ewidencji broni tak, aby w każdym czasie można było stwierdzić, gdzie się broń znajduje, względnie co się z nią stało;

6) zarządzenia Ministerstwa w sprawie postępowania z bronią skonfiskowaną (okólniki: Nr 51 i 67 z 1926 r., pismo okólne Nr AP. 2907/27 z dnia 27 marca 1927 r., okólniki Nr 108, 189, i 199 z 1929 r., Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 56—67) pozostają w mocy.

Proszę Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o wydanie niezwłocznych zarządzeń w celu doprowadzenia sprawy przechowywania broni do porządku oraz zwrócenie szczególnej uwagi na tę sprawę i stałe kontrolowanie, czy sposób przechowania odpowiada powyższym wytycznym. Przy każdej inspekcji starostw urzędnicy przeprowadzający inspekcję winni sprawdzać ewidencję przechowywanej broni oraz stan broni i sposób jej przechowania. Ponieważ w związku z przechowywaniem broni zaszedł już szereg uchybień i zaniedbań, a nawet nadużyć, uprzedzam, że na przyszłość winnych tego rodzaju przewinień będę pociągał bezwzględnie do odpowiedzialności.

Pozostałe nieuchylone okólniki znajdują się w „Zbiorze Zarządzeń Min. Spr. Wewn." (1918—1930) Część I. Str. 47—68.

Uchylone natomiast zostały następujące okólniki: 1) Nr 1932, BP. 2775 z 30/XI. 1921, 2) BP. 3012/21 z dnia 10/I. 1932, 3) Nr 122 BP. 3507 z dnia 12/VIII. 1932 i 4) Nr IV. AP. 15050/26 z dnia 22/XII. 1926 (zawarte w powyższym zbiorze na str. 48, poz. 3, 52, poz. 4, poz. 7 i Str. 57, poz. 14).

SKOROWIDZ ALFABETYCZNY.

(Cyfry oznaczają stronice książki).

A.

Adiunkt leśny 54
amunicja — pojęcie 8

B.

Bagnety 52
Bank Polski 88
bezpłatne pozwolenia na broń 63, 79
biała broń 51 i nast.
boksery 51
broń — biała 9, 51 i nast.
— handel 9
— pojęcie 8
— typu wojskowego 8, 17, 28, 110, 116

C.

Celne urzędy 34
cofnięcie pozwolenia 23
cudzoziemcy 19
czasowe złożenie broni 26
części amunicji 8
— broni 8

D.

Dowody pochodzenia 15

E.

Eksploatacja rolna i leśna 31
ewidencja broni 15

F.
Funkcjonariusze Policji 107, 117

G.
Gajowy 54
górnicze zakłady 31

H.
Handel amunicją 10
— bronią 9—13, 93
— materiałami wybuchowymi 30

K.
Karany dwukrotnie 18
karne postanowienia 35, 36
karty na broń zob. pozwolenia na broń
kastety 51
kij 51
kolejowe urzędy 34
kontrola handlu bronią i amunicją 14
kordelas 52
kradzież broni 41, 97

L.
Lance 52
laska 51
leśni funkcjonariusze 54 i nast.
leśniczy 54
likwidacja handlu bronią 12

Ł.
Łowieckie karty 52

M.
Materiały wybuchowe 30 i nast.
— pojęcie 8
myśliwska broń 23, 45

N.

Nabita broń 129
nabywanie broni 16 i nast., 42 i nast.
nadleśniczy 54
nadzór władz nad handlem bronią i amunicją 14, 15
narkomani 18
nieletni 18
niszczenie broni skonfiskowanej 119
noszenie broni 16 i nast., 39 i nast.
noże 52
numer broni 14

O.

Odstępowanie broni 25
oficerowie 17
ograniczenia handlu bronią i amunicją 14
opłaty od pozwoleń na broń 21
— stemplowe 103

P.

Pałki giętkie 51
państwowe urzędy i instytucje 20
parasol 51
pijacy 18
piki 52
pistolety 53
pocztowe urzędy 34
pocztowi pracownicy 79 i nast.
posiadanie broni 16 i nast., 39 i nast.
pozbywanie broni 16 i nast., 42 i nast.
pozwolenie na broń 16 i nast. 39 i nast., 61 i nast.
— — — dla wojskowych 47 i nast.
— — — dla wójtów i sołtysów 101
— na handel bronią 9—11, 93

pracownicy Banku Polskiego 88 i nast.
proch strzelniczy 13
próby broni 15
przerabiana broń 14
przechowywanie broni w starostwach 130
przejściowe postanowienia 36 i nast.
przekazywanie władzom wojskowym broni skonfiskowanej 121
przemysłowe cele 31
przepadek broni 35, 36
przesyłanie broni 27 i nast.
przetargi 115
przewóz broni 27 i nast.
— materiałów wybuchowych 32, 33
przywóz broni 27 i nast.
puszczanie w obieg broni 14

R.

Rewizje 34

S.

Skonfiskowana broń 111
sołtys 101
sportowa broń 19
sprzedaż broni z przetargu publicznego 24
straż Banku Polskiego 90
strażnik leśny 54
strzelnice 19, 33
szable 52
szczur piżmowy 99
szpady 52
sztylety 52

T.

Tępienie szczura piżmowego 99

U.

Umysłowo chory 18
użycie broni przez pracownika Banku Polskiego 91
— — — — pocztowego 85

W.

Władze wojskowe — pozwolenia na broń 47 i nast.
włóczęga 18
wojskowi 107
wójt 101
wykańczanie 36
wystawy sklepowe 76 i nast.
wytwarzanie broni 9
wywóz broni 27 i nast.
wzory pozwoleń na broń 26

Z.

Zagubienie broni 41, 97
zajęcie broni 24
zajęta broń 111 i nast.
zakaz sprzedaży broni 36
zastawianie broni 25
zaświadczenie placówki konsularnej 27, 28
zbiory broni 39, 73 i nast.
zmiana zamieszkania 22

Ż.

Żołnierze 17, 25, 47 i nast.

SPIS RZECZY.

str

Przedmowa 3

CZĘŚĆ I.

Rozp. Prez. Rzplitej z dnia 27/X. 1932 prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94/807) w brzmieniu znowelizowanym częściowo (odnośnie art. 5 ust. 3, art. 21 ust. 3 i art. 23 ust. 2) art. 10 Rozp. Prez. R. P. z dnia 28/XII. 1934 o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach adm. państw. (Dz. U. R. P. Nr 110/976) 7

I. Postanowienia wstępne 8
II. Handel bronią i amunicją 9
III. Ograniczenia handlu bronią i amunicją 14
IV. Kontrola handlu bronią i amunicją oraz nadzór władz nad tym handlem 14
V. Nabywanie, posiadanie i noszenie broni i amunicji w celach osobistych oraz pozbywanie takiej broni i amunicji 16
VI. Przywóz, wywóz, przesyłanie i przewóz broni 27
VII. Materiały wybuchowe 30
VIII. Strzelnice 33
IX. Postanowienia ogólne i karne 34
X. Postanowienia przejściowe i końcowe 36

Rozp. Min. Spr. Wewn. z dnia 23/III. 1933 o pozwoleniach na broń do użytku osobistego oraz o nabywaniu i pozbywaniu się tej broni (Dz. U. R. P. Nr 22/179) 39

I. Pozwolenia na broń 39
II. Nabywanie i pozbywanie broni 42
III. Przepisy specjalne i końcowe 46

Rozp. Min. Spr. Wewn. z dnia 10/XII. 1933 o pozwole-

str.

niach na broń wydawanych przez władze wojskowe (Dz. U. R. P. Nr 13/106) 47

Rozp. Min. Spr. Wewn. Wojskowych, Przemysłu i Handlu z dnia 27/I. 1936 r. o broni białej i ograniczeniach handlu bronią (Dz. U. R. P. Nr 10/96) 51

Rozp. Min. Spr. Wewn. z dnia 18/I. 1937 o nabywaniu, posiadaniu i noszeniu broni przez niektórych funkcjonariuszów Lasów Państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8/64) 54

CZĘŚĆ II.

Okólniki i zarządzenia Min. Spr. Wewn. oraz Urzędu Wojewódzkiego Lwowskiego wydane po (1/I. 1933 r.) wejściu w życie przepisów Rozp. Prez. R. P. z dnia 27/X. 1932 (Dz. U. R. P. Nr 94/807).

Pismo okólne Nr AP. 38/28 z dnia 2/I. 1933 w sprawie pozwoleń na broń do użytku osobistego (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 1/33) 61

Pismo okólne z dnia 16/II. 1933 (Nr A. P. 38/29) bezpłatne pozwolenie na broń (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 3/33) 63

Okólnik Nr 32 z dnia 30/III. 1933 r. AP. 38/28 o pozwoleniach na broń (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 4/33) 66

Pismo okólne Nr AP. 38/28 z dnia 19/IV. 1933 r. w sprawie pozwoleń na broń (Dz. U. Min. Spr. Wewn. Nr 6/33) 75

Pismo okólne Nr AP. 38/67 z dnia 26/X. 1933 r. w sprawie broni w wystawach sklepowych (Dz. U. M. S. W. Nr 16/33) 76

Rozporządzenie Wojewody Lwowskiego z 20/XI. 1933 r. o zabezpieczeniu broni i amunicji w przedsiębiorstwach handlu bronią i amunicją (Lwowski Dziennik Wojew. Nr 23 poz. 144 ex 1933) 78

Pismo okólne z dnia 6/II. 1934 r. Nr 38/29 o bezpłatnych pozwoleniach na broń dla pracowników pocztowych (Dz. U. M. S. Wewn. 3/34) 79

Okólnik z dnia 27/II. 1934 r. Nr 31 A. P. 38/74 w sprawie przepisów o noszeniu i używaniu broni przez pracowników państwowego przedsiębior-

str.

stwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 5/73) 82
Pismo okólne z dnia 21/VI. 1934 r. Nr A. P. 38/29 o bezpłatnych pozwoleniach na broń dla pracowników pocztowych (Dz. U.M . S. Wewn. 17/34) 87
Okólnik z dnia 6/X. 1934 Nr 126 o noszeniu i używaniu broni przez pracowników Banku Polskiego (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 30/34) 88
Przepisy Min. Spr. Wewn. z dnia 4/X. 1934 r. o noszeniu i używaniu broni przez pracowników Banku Polskiego (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 30/34) 89
Pismo okólne z dnia 7/XII. 1934 r. Nr AP. 38/117 o pozwoleniach na handel bronią (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 35/34) 93
Pismo okólne z dnia 24/IV. 1935 r. Nr AP. 38/92 o postępowaniu w wypadku zgubienia lub kradzieży broni (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 14/35) 97
Okólnik z dnia 6/VII. 1937 r. Nr 39 A. P. 38/15 o wydawaniu pozwoleń na broń myśliwską w celu tępienia szczura piżmowego (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 18/37) 99
Okólnik z dnia 16/XII. 1937 r. Nr 63 o wydawaniu bezpłatnych pozwoleń na broń wójtom i sołtysom (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 34/37) 101
Pismo okólne M. S. Wewn. z 8/VI. 1938 r. o opłatach stemplowych od podań (próśb) o pozwolenia na noszenie broni, wnoszonych przez urzędników i funkcjonariuszy państwowych Nr A. P. 38-39 (Dz. U .M. S. Wewn. Nr 17/38) 103

CZĘŚĆ III.

Nieuchylone (aktualne) okólniki M. S. Wewn. wydane przed (1/I. 1933 r.) wejściem w życie Rozp. Prez. R. P. z dnia 27/X. 1932 (Dz. U. R. P. Nr 94/807):
Okólnik Nr 98 z dnia 29/VIII. 1924 r. B. P. 3229 w sprawie nabywania broni i amunicji przez osoby wojskowe i funkcjonariuszy P. P. (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 54) 107
Okólnik Nr 47—BP. 8476/26 z dnia 6/V. 1926 r. w sprawie krótkiej broni palnej typu wojskowego (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. str. 56) 110

str.

Okólnik Nr 51—BP. 2966/26 z dnia 6/V. 1926 r. w sprawie postępowania z bronią skonfiskowaną (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 56) 111

Okólnik Nr 67—BP. 4389/26 z dnia 22/VI. 1926 r. w sprawie postępowania z bronią skonfiskowaną (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 57) 113

Okólnik z dnia 27/III. 1927 r. Nr A .P. 2907/27 — komunikaty prasowe o przetargach na skonfiskowaną broń myśliwską (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 58) 115

Okólnik Nr 65—A. P. 13570/26 z dnia 29/III. 1927 r. w sprawie krótkiej broni palnej typu wojskowego (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 58) 116

Okólnik Nr 93—IV. A. P. 5283/27 z dnia 22/IV 1927 r. w sprawie broni palnej prywatnej zwolnionych funkcjonariuszy P. P. (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 58) 117

Okólnik Nr 108—A. P. 10004 z dnia 16/V. 1929 r. w sprawie niszczenia broni skonfiskowanej myśliwskiej niezdatnej do użytku (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 65) 119

Okólnik Nr 189—A. P. 11520/1 z dnia 27/VIII 1929 — broń skonfiskowana, tryb przekazywania władzom wojskowym (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 65) 120

Okólnik Nr 199—A. P. 10757/1 z dnia 18/IX 1929 r. w sprawie nadsyłania broni nabitej ostrymi nabojami (Zb. Zarządzeń M. S. Wewn. Cz. I. Str. 67) 129

Okólnik Nr 100—AP. 38/12 z dnia 21/VII. 1932 r. o przechowywaniu broni w Starostwach (Dz. U. M. S. Wewn. Nr 12/32) 130

Skorowidz alfabetyczny 135

BIBLIOTEKA NAUKOWA
WDP
10756/I